

“ ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ”

Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΛΟΘΗΚΗ
ΥΠΗΡΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

∴ Τύποις “ΦΟΙΝΙΚΟΣ” ∴ Βενιζέλου 60 ∴ Θεσ/νίκη ∴

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Περὶ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ χριστιανισμοῦ σελ.	65
Χρον. καὶ τοπ. ἱστορία Ἀγ. Ὁρους Ἱ. Μ. Ἀγ. Παύλου	> 72
Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρως	> 86
Τὸ Ραδιόφωνον καὶ Ραδιόφωνα ἐν Ἀγίῳ Ὁρει . .	> 88
Βιβλιογραφία	> 94
Σκέψεις	> 95

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Ὁ ἐκκλησιαάρχης μοναχὸς Ν. διὰ τοῦ ξυλοσημάντρου καὶ ἔξωθι τοῦ Καθολικοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς καλεῖ τοὺς μοναχοὺς εἰς τὸν ἐσπερινόν.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

« Ἐπερωτηθεῖς δὲ ὑπὸ τῶν Φαρισαίων πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη αὐτοῖς καὶ εἶπεν· οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως, οὐδὲ ἐροῦσιν ἰδοὺ ὧδε ἢ ἰδοὺ ἐκεῖ· ἰδοὺ γὰρ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν. Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς· ἔλεύσονται ἡμέραι ὅτε ἐπιθυμήσετε μίαν τῶν ἡμερῶν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἰδεῖν, καὶ οὐκ ὄψεσθε. καὶ ἐροῦσιν ὑμῖν· ἰδοὺ ὧδε, ἰδοὺ ἐκεῖ· μὴ ἀπέλθητε μηδὲ διώξητε. ὡσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ ἀστράπτουσα ἐκ τῆς ὑπ' οὐρανὸν εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν λάμπει, οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῦ. πρῶτον δὲ δεῖ αὐτὸν πολλὰ παθεῖν καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ καθὼς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Νῶε, οὕτως ἔσται καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου· ἦσθιον, ἔπινον, ἐγάμουν, ἐξεγαυῖζοντο, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, καὶ ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ ἀπόλεσεν ἅπαντας ὁμοίως καὶ ὡς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Λῶτ. ἦσθιον, ἔπινον, ἠγόραζον, ἐπώλουν, ἐφύτευον, ὠκοδόμουν ἢ δὲ ἡμέρα ἐξῆλθε Λῶτ ἀπὸ Σοδόμων, ἔβραζε πύρ καὶ θεῖον ἀπ' οὐρανοῦ καὶ ἀπόλεσεν ἅπαντας, κατὰ τὰ αὐτὰ ἔσται ἡ ἡμέρα ὃ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀποκαλύπτεται».

(Λουκ. ιζ.' 20 - 30)

**“ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ,,
Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ
ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΘΩ
ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΙ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ**

**ΠΕΡΙ “ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ,,
ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ**

Πέντε ἄρθρα τοῦ καλοῦ φίλου καὶ εὐσεβοῦς τέκνου τῆς Ἐκκλησίας κ. Κωστῆ Μπαστιᾶ, δημοσιευθέντα τελευταίως εἰς τὴν “Βραδυνήν,, τῶν Ἀθηνῶν, παρέσχον ἀφορμὴν νὰ γραφῇ τὸ παρὸν σημεῖωμα. Τὰ ἄρθρα ταῦτα ἀφοροῦν εἰς τὴν Παιδείαν τοῦ Ἔθνους καὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ πορίσματα τῆς δεκαμελοῦς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

Ἡμεῖς δὲν θὰ ἐνδιατριψωμεν εἰς τὰ ἐπὶ μέρους θέματα τῆς Παιδείας. Αὐτὰ ἐνδιαφέρουν τοὺς εἰδικούς. Τὰ θέματα ἐξειδικεύσεως εἶναι ἄλλο πρᾶγμα καὶ ἄλλο εἶναι τὸ κυρίως θέμα τῆς Παιδείας καὶ ὁ σκοπὸς τῆς. Ὁ σκοπὸς μᾶς ἐνδιαφέρει.

Ὅ,τι ἰδιαίτερος προκαλεῖ τὴν προσοχὴν ἡμῶν, εἶναι τὸ ἰδεῶδες, τὸ ἰδεολογικὸν σχῆμα, ὅπερ ἢ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆ ἐξέλεξε διὰ ν’ ἀποτελέσῃ τὸν θεμελιώδη παράγοντα, τὸ σημεῖον προσανατολισμοῦ διὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν θεμάτων τῆς Παιδείας. Εἰς αὐτὸ ἀσχολεῖται καὶ ὁ κ. Μπαστιᾶς, διότι θεωρεῖ οὐσιῶδες νὰ προσδιορισθῇ ἐκ τῶν προτέρων τὸ ἰδανικόν, πρὸς τὸ ὁποῖον θὰ κατευθυνθῇ ἡ Παιδεία τοῦ Ἔθνους, καὶ ἐκ τοῦ ὁποῖου θ’ ἀπορρεύσουν τὰ εἰδικὰ ζητήματα.

Τὸ ἰδεολογικόν, λοιπόν, σχῆμα τῆς δεκαμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου συνοψίζεται ἡ Ἐθνικὴ Παιδεία, ὑπῆρξεν ὁ “Ἐλληνοχριστιανικὸς Πολιτισμὸς,,. Αὐτὸ ἀναπτύσσει ὁ κ. Μπαστιᾶς, ἀμφισβητῶν τὸ δυνατόν τῆς συνυπάρξεως πίστεως καὶ γνώσεως, Ἐλληνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ, λόγον ἀνθρωπίνου καὶ Ἀποκαλύψεως. Αὐτὸ ἀμφισβητοῦμεν καὶ ἡμεῖς, ἐξηγοῦμεν διατὶ κατέκλυσε τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀθεΐα, ἀλλὰ καὶ ἀποροῦμεν, πῶς μὲ τοιαῦτα ἐκπαιδευτικὰ θεμέλια δὲν ἔγινεν ὅλη ἡ Ἑλλὰς κομμουνιστικὴ ἄχρι τοῦδε. Ὁχι, βεβαίως, διότι διδάσκεται ἡ κλασσικὴ παιδεία, ἀλλὰ διότι διδάσκεται ἀτόνως ὁ Χριστιανισμὸς, ὅστις ἀπορροφᾶται σχεδὸν ἀπὸ τὰ κλασσικὰ κείμενα, ἀπὸ τὴν Κίρκην αὐτὴν τῶν Οὐμανιστῶν διδασκάλων.

Ὁ νεόπλαστος ὄρος “Ἐλληνοχριστιανικὸς πολιτισμὸς”, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἄλλοι ἄλλα ὑπονοοῦν καὶ ἄλλοι διάφορα ἐπιζητοῦν, τείνει ἐπ’ ἐσχάτων τῶν χρόνων, καθ’ οὓς ἐτέχθη, νὰ καταστῇ “σημεῖον ἀντιλεγόμενον,, παρὰ τοῖς φιλοσοφοῦσι, τοῖς θεολογοῦσι, τοῖς λογογραφοῦσι καὶ ὑπὸ πάντων ἐκείνων, ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ λόγους καὶ ὄρους καὶ “ισμούς,, καὶ μὲ “λύσεις αἰνιγμάτων,,.

Διὰ νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς, ἐξ ὧν ἀνεγνώσαμεν, τόσον ὑπὸ τῶν ὑπεραμυνομένων τῆς λεκτικῆς ταύτης συνθέσεως, γραπτῶν, ὧν καὶ ὑπὸ τῶν ἐναντιοφρονούντων, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν ἐνιαίαν κατεύθυνσιν ἐν τοῖς πολυστρόφοις διαλογισμοῖς αὐτῶν, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ μορφώσωμεν σαφῆ ἰδέαν τῆς θέσεως καὶ ἀντιθέσεως τοῦ ζητήματος τοῦ πνευματικοῦ. Τοῦτο, ἴσως, ὀφείλεται εἰς τὴν ἀτέρμονα-ὅσοι εἶναι καὶ οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὸ θέμα ποικίλιαν ἀντιλήψεων, ἐξ ὧν ἐκδέχεται ἕκαστος τὴν εὐόδωσιν τοῦ ὄρου, ὡς συνθέσεως μορφῆς καὶ οὐσίας, ἢ οὐσίας πρὸς οὐσίαν, ἄλλοι ἐπὶ ἴσοις, ἄλλοι ἀνομοιοβάθμως, ἕτερος, ὡς τοῦ πρώτου συνθετικοῦ ὡς ἐπιστημονικοῦ χαρακτηῆρος μόνον, ἕτερος ὡς παιδαγωγικοῦ ἀπλῶς καὶ ἄλλος ἄλλως. Καὶ ὅλοι ἔχουν δίκαιον Ἡ ἐκτροπὴ ἀπὸ τῆς ἀπλῆς ἀληθείας ὀδηγεῖ εἰς πολυμέρειαν, εἰς πραγματικὸν λαβύρινθον. Καὶ ὅταν βλέπωμεν λαβυρίνθους, πρέπει νὰ ὑποπτευώμεθα, ὅτι ὁ διάβολος ἀνετάραξε μὲ τὴν οὐρανὸν του τὰ διαφανέστατα ὕδατα τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας, τῆς ἀπλουσιότητος ὡς ἡ πρὸ τῆς Πτώτεως ψυχῆ.

Εὐρισκόμεθα μήπως πρὸ φαινομένου ἐκφραστικοῦ τῆς νοσταλγίας ἐνὸς νεο Οὐμανισμοῦ; Μιᾶς νέας τάσεως πρὸς ἐπανατοποθέτησιν τῶν Ἐλληνοχριστιανικῶν ἰδεωδῶν, τύπου “Ἀναγεννήσεως”, ἡ ὁποία ἐν τῇ οὐσίᾳ της δὲν ἦτο, εἰμὴ νέκρωσις τῆς πίστεως, ἀνάζησις τοῦ διεφθαρμένου ἀνθρωπίνου λόγου, ὁ πρόδρομος τῆς βασιλείας τοῦ Ὁρθολογισμοῦ, κατίσχυσις τοῦ σαρκικοῦ ἀνθρώπου ἐναντι τοῦ πνευματικοῦ, ἀκμὴ τοῦ “πεπτωκότος,, ἀνθρώπου, πού, κατὰ τὸν ποιητὴν, “εἶν’ ἡ ἀκμὴ μας παρακμῆ,,; Πρόκειται περὶ ἀναβίωσης ἐνὸς κρυπτονεοπελαγισμοῦ, ἐνὸς φυσιοκρατικοῦ ἀνθρωπισμοῦ τοῦ 15ου αἰῶνος τῆς πνευματικῆς καταπτώσεως, ἐκπροσωπούμενης ἀπὸ τὴν “Ἀναγέννησιν”, τὸν Πλήθωνα, τὸν Ψελλό, τὸν Κυδῶνη;

* *

Αὕτη ἡ σύνθεσις τοῦ ἐν εἴδει ἰδεώδους σχήματος τοῦ “Ἐλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ”, εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν φορέων τοῦ νεολογισμοῦ τούτου, φέρεται περίπου, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς παρουσιάζει στοιχεῖα βιώσιμα ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ. “Ὅτι ἡμπορεῖ ἄριστα νὰ ἐναρμονισθῇ τὸ πνεῦμα τῶν κλασσικῶν Ἑλλήνων μὲ τὴν ἐν Χριστῷ Ἀποκάλυψιν. “Ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἠγάπων τὴν κλασσικὴν παιδείαν, ἔγραψαν ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἐπηρεάσθησαν βαθύτατα. Φυσικὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν προσάγονται καὶ ἐπιχειρήματα, φαινομενικῶς πειστικά.

Εἶναι τοιαύτη ἡ ἀρχαιοπληξία τῶν θιασωτῶν τοῦ “Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ”, ὥστε πανταχοῦ τῶν Πατερικῶν κειμένων νὰ ἀνακαλύπτουν τὸ πνεῦμα τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Λυσίου, τοῦ Ὀμήρου. Ἀλησμόνητος θὰ μείνῃ εἰς τὸν γράφοντα ἡ σκηνή, καθ’ ἣν, πολυίδμων καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ἐκ τῶν ἀρχαιοπλήκτων, ἐπεχείρει νὰ ἀποδείξῃ, ἐν στενῷ κύκλῳ, τὴν ἀμεσον σχέσιν μεταξὺ τοῦ “Φαίδρου”, τοῦ Πλάτωνος καὶ τῆς Α’ Ὀμιλίας, ἐκ τῶν Πεντήκοντα, τοῦ Ἁγίου Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου. Ἦτο τόσον βέβαιος, ὅτι τὸ ἄρμα ἐν τῷ “Φαίδρῳ”, -δι’ οὗ ἀναπτύσσεται ἡ τριχοτομηστικὴ θεωρία τοῦ Πλάτωνος- εἶχεν ἀντιγραφῆ ἀπὸ τὸν Ἁγιον Μακάριον, ὥστε προέβη εἰς ἐτοιμασίαν σοβαρωτάτης (!) ἐργασίας ἐπ’ αὐτοῦ. Ὅταν ὅμως τῷ παρετηρήθη, ὅτι τὸ ἄρμα τοῦ Μεγάλου Μακαρίου διαφέρει βασικῶς τοῦ ἄρματος τοῦ “Φαίδρου”, καὶ ὅτι εἶναι εἰλημμένον ἀπὸ τὸν Προφήτην Ἰεζεκιήλ, ὁ κ. καθηγητῆς περιέπεσεν εἰς ἀμηχανίαν.

* * *

Μεταξὺ τῶν ἄλλων μορφικῶς συγγενεούτων Πατερικῶν λόγων μὲ κλασσικὰ κείμενα, προσάγουν καὶ τὴν πρὸς νέους ἐπιστολὴν τοῦ Μ. Βασιλείου “Ὅπως ἂν ἐξ Ἑλληνικῶν ὠφελοῦντο λόγων”, τὴν ὁποίαν ἀποτιμοῦν ὡς τὸ συντριπτικώτερον στοιχεῖον τῆς ὀρθότητος τοῦ ἰσχυρισμοῦ των. Ἄλλ’ ἡ σημασία τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς εἶναι τόσον διαφανής, ὥστε νὰ ἐκπληττώμεθα, διότι τὴν ἐπικαλοῦνται ὡς ἐπιχείρημα. Ὁ κ. Μπαστιάς ὀρθότατα παρατηρεῖ, ὅτι “καὶ μόνος ὁ τίτλος αὐτῆς, ἐνθυμίζει τὰς φιάλας τῶν φαρμακείων πού περιέχουν δηλητήρια, & πού αἱ ἐπιγραφαὶ των σινιστοῦν ἰδιάζουσαν προσοχήν. . . Παλαιὸς δὲ σχολιαστὴς τῆς ἐπιστολῆς ταύτης τῆς ἐπιμάχου, οὔτε κἀν διανοήθη, ὅ,τι οἱ φιλοκλασσικοὶ μελετηταί. Παραδέχεται ἐπειδὴ ἐγνώριζε βαθέως τὸν Μ. Βασίλειον- ὅτι δι’ αὐτῆς ἠθέλησε νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀρχαιομάθειάν του, πείθων διὰ τούτου, ὅτι οἱ Χριστιανοί, παρ’ ὅτι εἶναι κάτοχοι τῆς Ἑλληνικῆς γραμματείας, ἐν τούτοις δὲν τὴν ὑπολογίζουν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἢ διὰ τὸν ἕνα σκοπὸν τὴν ἔγραψεν ἢ διὰ τὸν ἄλλον, πάντως πόρρω ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ψυχολογίαν τοῦ Οὐρανοφάντορος καὶ τὰ φρονήματά του. Ἐὰν δὲν ἔχη οὕτω τὸ πρᾶγμα, πῶς ἔγραφε πρὸς τὸν Σεβαστείας Εὐστάθιον: “. ἐγὼ πολλὸν χρόνον προσαναλώσας τῇ ματαιότητι, καὶ πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἑμαυτοῦ νεότητα ἐναφανίσας τῇ ματαιοπονίᾳ, ἣν εἶχον προσδιατρέβων τῇ ἀναλήψει τῶν μαθημάτων τῆς παρὰ Θεοῦ μωρανθείσης σοφίας ἐπειδὴ ποτε ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέως διαναστάς, ἀπέβλεψα μὲν πρὸς τὸ θαυμαστὸν φῶς τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, κατείδον δὲ τὸ ἄχρηστον τῆς σοφίας τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων, πολλὰ τὴν ἔλεεινὴν μου ζωὴν ἀποκλαύσας, ἠὺχόμεν δοθῆναι μοι χει-

ραγωγὸν πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν δογμάτων τῆς εὐσεβείας...“;

Ἐκτὸς τοῦ σαφεστάτου τούτου κειμένου, ὡς καὶ ἐξ ἄλλων λόγων του μὲ καταφανῆ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀμφιβαλλόμενον πνεῦμα τῆς περιφήμου ἐπιστολῆς, ἔχομεν τὴν ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ὁ Μ. Βασίλειος ἦτο Θεοφόρος, σκεπτόμενος ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀκτίστων ἐλλάμψεων. Ποίαν θέσιν δύνανται νὰ ἔχουν αἱ πυγολαμπίδες τῆς κλασικῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ Θαβώριον φῶς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐφωτίζετο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας; Ποίαν σχέσιν δύνανται νὰ ἔχη τὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Σοφίας, ὅπερ εἶναι θρίαμβος τοῦ ἀκτίστου φωτός, μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπερ ἐκφράζει τὴν λατρείαν τοῦ ἑνθμοῦ; Τὸ ἔν προέρχεται ἐκ Θεοῦ, τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸν “πεπτωκότα” ἀνθρώπον. Πῶς ἦμπορεῖ νὰ ἑναρμονισθῆ εἰς μίαν ψυχὴν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶπεν ὁ Μ. Βασίλειος, “Ὁ μὲν γὰρ σαρκικὸς ἀνθρώπος, ἀγύμναστος ἔχων τὸν νοῦν πρὸς θεωρίαν, μᾶλλον δὲ ὡσπερ ἐν βορβόρῳ τῷ φρονήματι τῆς σαρκὸς κατορωρυγμένον φέρων, ἀδυνατεῖ πρὸς τὸ πνευματικὸν φῶς τῆς ἀληθείας ἀναβλέψαι..”, μὲ ἐκεῖνο, ὅπερ εἶπεν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος διὰ τὸν Μ. Βασίλειον, “Τίς δὲ μᾶλλον ἐφωτίσθη φῶς γνώσεως, καὶ διέκυψεν εἰς τὰ βᾶθη τοῦ Πνεύματος, καὶ μετὰ Θεὸν τὰ περὶ Θεοῦ διεσκέπατο; καὶ τὸ μὲν ἐρευνᾷν καὶ τὰ βᾶθη τοῦ Θεοῦ, τῷ Πνεύματι μεμαρτύρηται, ὡς οὐκ ἀγνοοῦντι, ἀλλ’ ὡς ἐντροφῶντι τῇ θεωρίᾳ πάντα δὲ ἐκείνῳ διηρευνῆται τὰ τοῦ Πνεύματος.” (Ἐπιτάφ.)

* *

Ἐπιτάφ. Ὁ Χριστιανισμὸς διαφέρει ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ὅχι μόνον κατὰ τὸ ὅτι εἶναι ἐστερημὸν ἀπὸ τὰ δύο κυριώτερα στοιχεῖα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς ταπεινώσεως καὶ ἀγάπης, - ἐντελῶς ἄγνωστα εἰς τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα ἀλλὰ καὶ διότι, ὁ μὲν Χριστιανισμὸς θεωρεῖ τὸ “σχῆμα” τοῦ παρόντος κόσμου ὡς παρεχόμενον, “παράγον”, ἐπειδὴ δὲν ἔχει “μένουσαν πόλιν”, ἀλλ’ ἐπιζητεῖ τὴν “μέλουσαν” ὁ δὲ Ἑλληνισμὸς σκοπεῖ τὴν δημιουργίαν μονίμων σχημάτων ἐν τῷ κόσμῳ, μὴ ἔχων τι ἐπέκεινα τούτου. Ὁ εἰς ἐπέγεται πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ἕτερος ἐπιθυμεῖ δι’ ὄλων τῶν μέσων τὴν ἀπόλαυσιν τῶν κάτω.

Εἶναι γνωστόν, βεβαίως, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐκδέχεται τὴν κλασικὴν φιλοσοφίαν, ὡς προπαρασκευαστικὴν τῶν ψυχῶν εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ λόγου τῆς πίστεως, ὡς “παιδαγωγὸν εἰς Χριστόν”, στηριζομένη εἰς τὸν λόγον τοῦ Ἰουστίνου, φιλοσόφου καὶ μάρτυρος, ὅτις εἶπεν, ὅτι “οἱ Ἕλληνες ἐλάλησαν διὰ τοῦ σπερματικοῦ λόγου”. Μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ σταματᾷ καὶ ὁ ρόλος τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ἔτι ἡ φιλοσοφία μὲ τὸν “σπερματικὸν λόγον” εἶναι καρπὸς τοῦ “πεπτωκότος” ἀνθρώπου. Ποῦ δύνανται νὰ ὀδογήσῃ τὸ “γνώθι σαυτόν;” Εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ διεφθαρμένου ἐκ τῆς Παραβά-

σεως ἀνθρώπου, εἰς τὴν θέαν τῆς ἀχρειωθείσης “εἰκόνας”. Ἄνευ τῆς ἐν Χριστῷ ἀναγεννήσεως εἶναι ἀδύνατος ἡ θεωρία τοῦ Θεοῦ, ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας. Ὁ Χριστιανισμὸς ὅμως ἐπορίσθη τῶν μέσων διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ “ἀρχαῖον ἀπλοῦν”, εἰς τὸ “κατ’ εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν”. Ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανισμὸς, ἐκπροσωπούμενος ὑπὸ τῶν Ἀνατολικῶν Πατέρων, οἵτινες ἔφθασαν εἰς τὸ κατ’ εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν”, ὅσον ἐνδέχεται τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, ἀποτελεῖ συνισταμένην ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀληθειῶν, ὑπερκειμένων τῆς νοήσεως τῶν φιλοσόφων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔζησαν εἰς μίαν ἐποχὴν, καθ’ ἣν “οὐπω ἦν Πνεῦμα Ἅγιον”. Ἐάν, λοιπόν, θὰ ἠθέλαμεν νὰ συζεύξωμεν τὰ δύο ταῦτα πνεύματα, τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅστις εἶναι ἀποκάλυψις, καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅστις εἶναι χοϊκός, μεθ’ ὅλων τῶν ἐπὶ πτερύγων τῆς φαντασίας πτήσεών του. δὲν θὰ εὐρισκόμεθα πρὸ ἀντιφάσεων, πρὸ παραδόξου, πρὸ συγκρούσεων; Καὶ δὲν θὰ ἐβλέπαμεν τὸν Χριστιανισμὸν ἀχρειούμενον, νοθευόμενον ἀπὸ τὴν ἀφύσικον καὶ ἄλογον αὐτὴν μίξιν τοῦ φωτός μετὰ τῆς σκιᾶς, τῆς ἀληθείας μετὰ τοῦ ψεύδους τοῦ ἀκαλλοῦς, μετὰ τοῦ ὥραίου, “πιστοῦ μετὰ ἀπίστου, ναοῦ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων, Χριστοῦ μετὰ Βελιάλ”: “Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι καὶ Ἑλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, Ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἔοταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἑλλησι δε μωρίαν...”.

* *

Τὰ ἀσύστατα ταῦτα θὰ παρηγορήμεθα μετ’ ἀδιαφορίας, ἐὰν δὲν διευτυποῦντο ὑπὸ χριστιανῶν καὶ δὴ θεολόγων, εἰς τὸν νοῦν τῶν ὁποίων λανθάνει μυστικός τις Οὐμανισμὸς, παρ’ ὅτι θεωρητικῶς ἀντιτίθενται εἰς αὐτόν, Ἡ ἀντινομία αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὴν ἔλλειψιν μυστικοῦ κατὰ Χριστὸν βιώματος, διὸ καὶ συνδυάζονται ἐγκόσμια εὐδαιμονιστικὰ σχήματα μετὰ στοιχείων εὐσεβείας, ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ψυχῇ, στοιχείων ἀζώων, στείρων, ξηρῶν.

Ἡ πίστις, καθ’ ὃν χρόνον τὴν οἰκείουμεθα, τελεῖται δι’ ὑπερλογικῆς λειτουργίας. Μετὰ τὴν οἰκείωσιν αὐτῆς εἶναι δυνατὴ ἡ γνῶσις διὰ τῆς Γραφῆς καὶ τοῦ ἀνωθεν φωτισμοῦ, τῶν ἀφορώντων εἰς τοὺς λόγους τῶν προσόντων τοῦ Θεοῦ. Εἶναι δυνατὴ ἡ συνύπαρξις πίστεως καὶ λόγου, ἐφ’ ὅσον ὁ λόγος ὑπηρετεῖ τὴν πίστιν, τὴν ὑπὲρ λόγον. Ὁ λόγος ὅμως εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς πίστεως διὰ λογικῶν σχημάτων καὶ μεθοδειῶν. Ἀποτελεῖ ἀντίφασιν ἢ σύνθεσις λόγου καὶ πίστεως. Ἡ πίστις διὰ τὰ ὑπὲρ λόγον, καὶ ὁ λόγος διὰ τὰ ἐντεῦθεν τῆς πίστεως. Δὲν ἀρνούμεθα εἰς τὸν λόγον τὸ δικαίωμα αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλὰ δὲν ἀρκούμεθα εἰς ταῦτα. Ἐχομεν ἀνάγκην συζεύξεως καὶ τῆς πίστεως, ὡς μοναδικοῦ μέσου “γνώσεως”, διὰ τὸν πέραν τῆς παρουσίας ζωῆς κόσμον. Ὅτι ἀφορᾷ εἰς ἐκεῖνον τὸν κόσμον, μόνον ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη, καὶ ὁ θαυμασμὸς τὸ ἀποκαλύπτουν.

“Όταν ζῶμεν ἐν πίστει, δὲν περιοριζόμεθα εἰς αὐτήν, διότι ζῶμεν καὶ εἰς τὸν αἰσθητὸν τοῦτον κόσμον καὶ διότι ἔχομεν ὄργανα γνώσεως τούτου τοῦ κόσμου. Δὲν τὰ ἀπορρίπτομεν. Δὲν μαινοῦμεν τὴν χρῆσιν των, “ἐπεὶ ἄρα ὀφείλομεν ἐκ τοῦ κόσμου ἐξελεῖθαι“. Κάμνομεν ὅμως κάτι ἄλλο. Περιορίζομεν τὴν ἐνέργειαν τοῦ νοῦ εἰς τὰ οἰκεία ὄρια, οὕτω δὲ κάμνομεν καταμερισμὸν ἀρμοδιοτήτων. Δίδομεν εἰς τὸν λόγον τὸ προβάδισμα διὰ τὸ ἐπιστητὸν, εἰς δὲ τὴν καρδίαν τὴν ἀποκλειστικότητα εἰς τὴν περιοχὴν τῶν θείων πραγμάτων. Πραγματοποιοῦμεν οὕτω ἀσύγχυτον ἔνωσιν. Καὶ προχωροῦμεν ἐπέκεινα τοῦ σχήματος τούτου, εἰς ὑψηλότερας συνθέσεις. Τὰ ἐγκόσμια πράγματα, διὰ τὸν χριστιανόν, εὐρίσκονται εἰς δευτέραν μοῖραν. Δὲν μᾶς ἔλκουν. Τὰ μανθάνομεν, διότι ζῶμεν ἐν αὐτοῖς. “Ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸν διαπύρσιον ἔρωτά μας εἶναι τὰ πέρα πάσης νοήσεως, τὰ κείμενα ἐν τῷ χώρῳ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ζῶμεν εἰς τὴν γῆν, “χρῶμεθα τῷ κόσμῳ, ἀλλ’ οὐ καταχρῶμεθα“, κατὰ τὴν τελειότητα τὴν διατύπωσιν τοῦ Μεγάλου Παύλου.

* *

“Ἄν ὁ παρὼν κόσμος ἔχη ὄρια, εἶναι προφανές ὅτι ἡ ὄρεξις τοῦ “εἰδέναι“ ἔχει τέρμα. Ἀντιθέτως, ὁ αὔλος κόσμος εἶναι ἀπειρος, διὸ καὶ ὁ πόθος τῆς γνώσεως καὶ ἀπολαύσεώς του εἶναι ἀτέρμων. Ἡ πρώτη γνῶσις εἶναι πεπερασμένη, ἡ δευτέρα ἀπειρος. Ἡ πρώτη κατακτᾶται διὰ τῆς σκέψεως, ἡ ὁποία σταματᾷ ἢ δευτέρα κινεῖται διὰ τοῦ ἔρωτος, ὅστις διαρκῶς ἀγρυπνεῖ. Ἡ σκέψις ὑπόκειται εἰς κάματον, ἀλλ’ ἡ ἀγάπη ἀντιθέτως, καθ’ ὅσον ἀπολαμβάνει κατὰ τοσοῦτον καὶ ἐνδυναμοῦται καὶ ἀνανεοῦται.

“Ὁ τύπος, λοιπόν, τοῦ χριστιανοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγνοοῦν τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, εἶναι αὐτός, ὅστις δὲν ἴσταται εἰς τὸ παρὸν ἐν ἀγαλλιάσει, ἀλλὰ ὀργᾷ ψυχοπνευματικῶς πρὸς τὴν ἑτέραν “πόλιν“. Δὲν καταλείπει μορφὰς ζωῆς πρὸς ἀπόλαυσιν, ὡς ὁ Ἑλληνισμός, ἀλλ’ ἀφίνει ἔχνη τῆς ἀνησύχου διαβάσεώς του εἰς τοὺς ἐρχομένους. “...ἐπὶ μακρότερον πρόιμεν ταῖς ἐλπίσι καὶ πρὸς ἑτέρου βίου παρασκευὴν ἅπαντα πράττομεν...“, λέγει ὁ Μ. Βασίλειος.

Κατὰ ποῖον, ἐπομένως, τρόπον θὰ συμμετεῖχε πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ Ἑλληνισμός; Τὸ εἶπομεν ἀνωτέρω. Εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς γνῶσιν τῆς παρούσης ζωῆς, εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν τομέα, χωρὶς ὅμως τὴν ἐρμηνείαν τῶν φαινομένων ὑπὸ τῆς κλασικῆς φιλοσοφίας. Ἡ ἐρμηνεία ἀφίεται εἰς τὸν Χριστιανισμὸν. Ἄς καλλιεργηθῇ ὁ νοῦς τῶν νέων διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων, ἃς μεταδίδονται εἰδικαὶ γνώσεις δι’ ἐπιστημονικὴν ἐξειδίκευσιν, ἃς διδασχθῶν ὡς ἱστορία ὅλαι αἱ φιλοσοφίαι τοῦ κόσμου, καὶ ἡ κλασικὴ. Ἄλλὰ ὡς μοναδικὴ ἀλήθεια ἐν τῷ κόσμῳ νὰ κηρύττεται ὁ Χριστιανισμός, ἡ Ὁρθοδοξία, οἱ Πατέρες. Ὅλα νὰ συμπυκνοῦνται “ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ“, ὅπως

ὅλα εἰς τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον ἀνακεφαλαιοῦνται εἰς τὴν ἄρνησιν.

Λέγεται ὅτι τὰ Γερμανικὰ Πανεπιστήμια κάμνουν σοφούς, τὰ Ἀγγλικὰ μορφώνουν τξέντλεμαν, ἀλλὰ τὰ Ἀμερικανικὰ δημιουργοῦν ἀνθρώπους. Ἀνθρώπους χρειαζόμεθα, καὶ ὕστερα ἐπιστήμονας. Καὶ ἀνθρώπους ἀναπλάσσει μόνον ὁ Χριστιανισμὸς, ἢ ἐξ Ἀποκαλύψεως ἀλήθεια.

* *

Ἀντιτιθέμεθα εἰς τὴν πρὸς ἑαυτὴν ἀντιφάσκουσαν σύνθεσιν τοῦ “Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ”, ἐπειδὴ φοβούμεθα, ὄχι τόσον τὸ παρωχημένον σχῆμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸν ἀβαθῆ τὸν ἄχρουν καὶ ἄοσμον καὶ ἄγευστον Χριστιανισμὸν. Αὐτοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ “ἐπιστημονικοῦ” εἶναι ἄνθος ἢ σύνθεσις αὐτή. Αὐτὸς ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι χωρὶς Χριστόν, ἀλλὰ μὲ τὴν διδασκαλίαν Του μόνον, καί, ὡς εἰκός, νοθευμένην καὶ αὐτὴν, καὶ οὕτω εἶναι λογικώτατον νὰ δημιουργῇ σημεῖα ἐπαφῆς οὐ μόνον μὲ τὴν κλασσικὴν φιλοσοφίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ πᾶν σύστημα, ἀρκεῖ νὰ ἐξυπηρετῇ κοινωνικοὺς σκοποὺς. Καὶ μὲ τὸν Μασσωνισμὸν. Ἀρκεῖ νὰ ἀναγνώσῃ τις τὴν ἀπόφανσιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τοῦ 1937, διὰ τὸν ἐν Ἑλλάδι Μασσωνισμὸν, διὰ νὰ δικαιώσῃ τοὺς ἰσχυρισμοὺς μας.

Μὴ παραπονούμεθα ἐπειδὴ τὰ σχολεῖά μας παράγουν ἀθέτους, ἐλευθερογνώμονας, ἱκανοὺς δι’ ὅλας τὰς ἀπιθάνους συνθέσεις. Ἐὰν ἐπιμένωμεν εἰς τὸ αἴτημα, ὅπως διδάσκεται ὁ Χριστιανισμὸς μὲ ὄλον τὸ βάθος του εἰς ὅλην τὴν ἔκτασίν του καὶ ἐφ’ ὄλων τῶν συνεπειῶν του ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εἶναι διότι δὲν βλέπομεν οὐδαμοῦ σωτηρίαν ἀτομικὴν, κοινωνικὴν καὶ Ἐθνικὴν, εἰμὴ μόνον διὰ τῆς ἀναπλάσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἐὰν ἔχωμεν κάποιον καύχημα ὡς φυλὴ σήμερον, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κλασσικὸν κόσμον, ἀλλ’ ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Χωρὶς τὴν συνεπῆ οἰκείωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν ἀντιλαμβανόμεθα ἀπὸ ποῦ θὰ ἀντλήσωμεν πνευματικὰς δυνάμεις ὡς Ἔθνος. Ἀπὸ τὰ μάρμαρα, τοὺς τίτλους καὶ τὰς ἐξηραμμένους δάφνας; Δὲν βλέπομεν ὅτι μᾶς ἐπνίξεν ἢ ἁμαρτία, δι’ ὃν λόγον κατηντήσαμεν τὸ σκύβαλον τοῦ κόσμου; Καὶ ἀντὶ νὰ ζητῶμεν βοήθειαν ἀπὸ τὸν Θεόν, ἡμεῖς “ἕτεροζυγοῦμεν ἀπίστοις” καὶ αἰρετικοῖς καὶ πλάθομεν παράδοξα καὶ ὀθνεῖα τερατολογήματα πρὸς κάλυψιν τῆς πνευματικῆς μας γυμνότητος. Διὰ τοῦτο, πρὸς συνεισμὸν ὄλων μας, μᾶς ἐδόθη σκόλοψ, διὰ νὰ μᾶς κολαφίξῃ νὰ συνέλθωμεν ἐκ τῆς ἠλιθίας νάρκης, ὃ σκόλοψ ἐκεῖνος ὅστις μᾶς μετέβαλεν εἰς ταλαίπωρον πῖονι εἰς τὸ ζατρίκιον τῆς παγκοσμίου ἀνυποληψίας. “Ὁ νοῶν νοεῖτω”.

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΗΣ

Ἁγιον Ὅρος 17/30.IX.1958

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΙΩ, ΟΡΕΙ ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1360-1370, ὅτε Πρῶτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἦτο ὁ Σέρβος Δωρόθεος Χελανδαρινός, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μοῆ εὗρεθεισα, ἄγνωστον ἀπὸ πόσου χρόνου, εἰς κατάστασιν κελτίου (εἰς τὸ ἔγγραφον ἀναφέρεται μονύδριον) καὶ ὑπὸ τὴν δεσποτείαν τῆς Ἱ. Μοῆς Ξηροποτάμου, ἐπωλήθη ὑπ' αὐτῆς ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 24.000 ἄσπρων εἰς δύο Σέρβους ἐπιφανεῖς μοναχοὺς τὸν Γεράσιμον Ραδώνιαν διατελέσαντα δεσπότην Συμένδρου καὶ καὶ τὸν συνοδὸν του Ἀντώνιον Παγάσην μὲ τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀνακαινίσουν αὐτήν. Τοιοῦτοτρόπως τὸ κελλίον ἔλαβε βαθμηδὸν μορφήν μονῆς καὶ ἐπειδὴ ἀμέσως ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται καὶ ἄλλοι, ἐθεωρήθη ἀναγκαῖον ἵνα τὸ μεταμορφωθὲν τοῦτο εἰς μονὴν λάβῃ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι τὰ κελλία ἔξαρτῶνται ἐκ τῶν Μονῶν, καθὼς καὶ τὴν ἔξασφάλισιν τῆς διαδοχῆς εἰς τὸ διηνεκές, χειραφετούμενον ἐκ τῆς κυριότητος τῆς Ἱ. Μοῆς Ξηροποτάμου.

Πρὸς τοῦτο οἱ ἀνωτέρω μοναχοὶ Γεράσιμος καὶ Ἀντώνιος ἀπετάνθησαν εἰς τὴν Μοῆν τοῦ Ξηροποτάμου μετὰ τῆς ὁποίας καὶ συνεφώνησαν ὅπως τὸ κελλίον διατελῇ "κατὰ πάντα ἐλεύθερον καὶ δεσπόζον" καὶ οὐδεμίαν καταδυναστείαν ἢ ἐνόχλησιν νὰ ἔχη ἐκ τῆς Μοῆς, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ μὴ ἔχουν τὴν ἀδειαν οἱ νέοι αὐτοῦ κύριοι νὰ παραχωρήσουν αὐτὸ οὔτε εἰς βασιλέα ἢ ἄρχοντά τινά οὔτε εἰς ἑτέραν Μοῆν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὅταν δὲ περιέλθουν εἰς τὴν ἀνάγκην, νὰ μὴ δύνανται νὰ διατηρήσουν αὐτό, νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν κυριότητα τῆς Μοῆς τοῦ Ξηροποτάμου. Διὰ τὴν νέαν ταύτην συμφωνίαν ὁ Γεράσιμος καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐμέτρησαν εἰς τὴν Μοῆν τοῦ Ξηροποτάμου ἑκατὸν οὐγγίας ἄργυρον.

Τὴν συμφωνίαν ταύτην ἐπεκύρωσεν ὁ Πρῶτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους Δωρόθεος Χελανδαρινός καὶ ἡ Σύναξις, ἀλλὰ φαίνεται

ὅτι δὲν ἐτηρήθη ἡ συμφωνία ἢ μᾶλλον οἱ Ξηροποταμηνοὶ ὀλίγον ἔσεβάσθησαν τὰ συμφωνηθέντα καὶ ἔλαβον χώραν πολλὰ ἔριδες, αἵτινες κατεσιγάσθησαν ἐπὶ Νεοφύτου, διαδόχου τοῦ Δωροθέου, καὶ τῆς Συνάξεως, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀνεφέρθησαν οἱ Γεράσιμος καὶ Ἀντώνιος. Οὕτως εἰρήνευσαν ἔκτοτε ἀμφοτέρω τὰ μέρη καὶ πρὸς ἐπισημοτέραν κύρωσιν τῶν συμφωνιῶν ἐξέδωκεν ὁ Νεόφυτος γράμμα ἐν ἔτει 1392, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνακεφαλαιῶν τὰ πρότερον γενόμενα ἐπικυροῖ καὶ ταῦτα, ὅπως ἀμφοτέρω τὰ Μοναστήρια διατηροῦν τὴν κατὰ Θεὸν εἰρήνην καὶ ἀγάπην, εἰς ἓν λογιζόμενα καὶ οἱ ἀδελφοὶ τούτων νὰ τυγχάνουν ἀδελφικῆς δεξιώσεως, περιποιήσεως καὶ τιμῆς ὁσάκις μεταβαίνουν δι' ἀνάγκην ἢ πρὸς ἐπίσκεψιν πρὸς τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο μέρος.

Τοῦ ἐγγράφου τούτου τοῦ Πρώτου Νεοφύτου ἔλλειπει τὸ τέλος, ἀλλ' ἀναφέρεται ἐν περιλήψει εἰς τὸ σιγγίλλιον τοῦ Πατριάρχου Ματθαίου τοῦ 1404. Τοῦτο ἔχει ὡς ἑξῆς:

«† Τῆς ἐν Χτῶ κεκρυμμένης ζωῆς οὐδὲν ἕτερον ἴδιον, ἢ τὸ τῆς εἰρήνης καλόν. Αὕτη καὶ γὰρ ... εἴρηται κεκρυμμένη ζωή, ἢ κατὰ Θεὸν ἀγάπη καὶ ὁμόνοια καὶ εἰρήνη πνευματικῆ. Πῶς γὰρ ἂν ζῆση πνευματικῶς ὁ μὴ κατὰ Θεὸν ἀγαπῶν; πῶς δὲ ἀγαπήσῃ τὸ θεῖον ὁ μὴ τὴν ἀγάπην αὐτὴν ἔνοικον τὸν Χριστὸν ἔχων; Εἰς ἦν καὶ θαροῦντες οἱ χωρίσαντες ἑαυτοὺς ἔξω τῶν κοσμικῶν, ταῖς ἐρήμοις προσφεύγομεν καὶ τοῖς ὄρεσι καὶ ζῆν ἐθέλομεν ἐν εἰρήνῃ μηδὲν προτιμῶντες αὐτῆς. Ὅθεν καὶ οἱ κατὰ κόσμον εὐγενέστατοι καὶ περιφανέστατοι ἄρχοντες, ἐν μοναχοῖς τε ἀξιολογώτατοι καὶ τιμώτατοι, ὁ τε Κύριος Γεράσιμος ὁ Ραδώνιας καὶ κύριος Ἀντώνιος ὁ Παγάσης, πρὸ πολλῶν ἤδη τῶν χρόνων ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἀγίῳ ὄρει φοιτήσαντες, ψυχικῆς ἕνεκα σωτηρίας, καὶ οἱ κατὰ τινος τῶν ἀπάντων σκοπῶν τὴν κοσμικὴν ἀφέντες ἔκουσίως ἀρχὴν τε καὶ ματαιότητα, βουλὴν ἔθεντο παρ' αὐτοῖς ὁμονοῦσαν, συστήσαι τι ἐξ οἰκείων ἐξόδων καὶ κόπων ἱερὸν τῷ Θεῷ κτῆμα εἰς συναθροισμὸν μὲν ὠφέλειαν καὶ ψυχγωγίαν πολλῶν καὶ ἄλλων ψυχῶν, εἰς ἰδίαν δὲ ἀνάπαυσιν καὶ ἔρωτος πνευματικοῦ ἰδιότητα, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ εἰς αἰωνίαν καὶ διηνεκῆ μνήμην αὐτῶν τε καὶ τῶν κατὰ γένος προσηκόντων αὐτοῖς, ἦν τινα δὴ γνώμην καὶ τὰ κατὰ βούλησιν ἐπιβραβεύει. Καὶ κελλίον εὐρίσκεται αὐτοῖς ὠφελιμώτατον ὁμοῦ τε καὶ κτήσιμον τῇ αὐτῶν θεαρέστῳ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῷ κατὰ Θεῷ Σωτῆρι σκοπῷ συμβαίνει τὸ ὑπὸ τῆς σεβασμίας καθ' ἡμᾶς ἀγιορευτικῆς

καὶ Βασιλικῆς θείας τοῦ Ξηροποτάμου μονῆς ἔκπαλαι δεσποζόμενον καὶ διαφέρον κελλίον, ἐπ' ὀνόματι τιμώμενον τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἐφ' ᾧ καὶ ἄρυσθέντες, σκηνάς ἔθεντο ἐν αὐτῷ, καὶ τὰς ἡνίας πάσας, τὰ τῆς ψυχῆς, καὶ οὐδὲν ἄλλο τούτοις περὶ πολλοῦ ἐνομίσθη ἢ μόνον ὁ Ἅγιος Παῦλος καὶ ἡ σπουδὴ πᾶσα καὶ ὁ ἄγων περὶ αὐτό. Βελτιώσεις τε καὶ οἰκοδομαὶ συχναί, ὁ ἱερός καὶ θεῖος Ναὸς ἔργον αὐτοῖς καὶ ὁ περὶ αὐτὸ πύργος. Τὰ εἰς κατὰ μονὴν κελλία, ἀμπέλια τὰ νῦν ὄρώμενα κήπων ἐνέργεια καὶ ἄλλα τινὰ, ἅπερ ἡ πολλῶν δέεται χρεῖα. Ἐπεὶ δὲ τὰ τὸν Θεὸν ἐν εἰρήνῃ βιαζόμενα γίνεσθαι ἔργα, χωρὶς καὶ τῆς τῶν συνεπομένων ἐνδόσεως, ἀνάρμοστα εἶναι δοκοῦσι καὶ οὐκ ἀγαπώμενα, τὸ κύριον τῆς τελείας καὶ δεσποτείας καὶ εἰρήνης καὶ ἀνενοχλησίας, ἔτι δὲ τῶν γενομένων ἀσφαλείας, βιαζόμενοι ἔχειν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα οἱ ρηθέντες ἐντιμότεροι κατὰ μοναχοὺς καὶ οἱ τούτων διάδοχοι, καὶ παρὰ τῶν τῆς μονῆς ἐγκρίτων καὶ παντὸς τοῦ μέρους αὐτῆς, τοῦ Ξηροποτάμου δῆλον ὅτι, ἐνδόσημον αἰτοῦσι γραφὴν ἐπιχορηγοῦσαν αὐτοῖς καὶ παντὶ τῷ μέρει αὐτῶν τὸ κατὰ πάντα ἐλεύθερον καὶ δεσπόζον. ὥστε κατέχειν τὸ ρηθὲν κελλίον μέχρις ἂν ἐκεῖσε ἡ τούτων ἰσχύη καὶ διακρατῆ γενεά, καὶ δεσπόμενοι καὶ ἄρχειν, καὶ νέμεσθαι ὡς ἴδιον, ἀνοικοδομεῖν, βελτιοῦν, συνιστᾶν. Καὶ τὰς τῶν πόνων ἀναπαύσεως μόνους ἀπολαμβάνειν.

Τὴν τυχοῦσαν καταδυναστείαν ἢ διενόκλησιν μὴ ἔχοντων ποτὲ παρὰ τῶν τῆς μονῆς. Τούτου καὶ μόνου τηρουμένου παρὰ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τὸ μὴ ἔχειν ἄδειαν αὐτοὺς ποτὲ παραπέμπει τὸ κελλίον αὐτὸ εἰς τινα τῶν ἀπάντων, βασιλέα τυχόν, ἢ ἄρχοντα, ἢ εἰς μονὴν ἑτέραν ἀγιορειτικὴν, ἀλλ' ὅτε ἀπορήσουσι ἐπὶ τοσοῦτον ὡς μὴ δύνασθαι ἐφορᾶν καὶ οἰκοκυρεῖν, ἐκουσίως τότε τῇ τοῦ Ξηροποτάμου ὑποταγήσονται. Πλήν, ὡς βουλευθῶσιν, οἱ τοῦ Ἁγίου Παύλου τοῦ καιροῦ διερχομένου προσκαλέσασθαι ἑαυτοῖς κτήτορα καὶ κυβερνήτην τινὰ τῶν εἰρημένων, βασιλέα ἢ ἄρχοντα, ἢ τῶν τὰ μεγάλα δυναμένων, ἄδειαν ἐχέτωσαν πᾶσαν τοῦτο ποιεῖν. Ἦτις καὶ προέβη κοινῶ συμβιβασμῶ ἐγγράφω τῶν δύο μερῶν εἰς αὐτῶν προθύμως τῇ αἰτήσει τῶν διαληφθέντων πατέρων τῶν Ξηροποταμηνῶν. Τὸ δ' ἑξαιρετικὸν τοῦ συμβιβασμοῦ τὰ, ὁμοιοεῖν μοναστηρίου, τηρουμένων κατὰ πάντα τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ ἰσασμοῦ. Τὰ δὲ ἄλλα ἅτινα κατὰ μέρος ἐπεὶ ἔδοξε γράψαι τοῖς τότε, παρέλκοντα ἔδοξε ὧδε γράφεσθαι ἢ τάττεσθαι. Ἀνάρμοστα πάντη φαινόμενα, ἐπὶν ἔνδεια οὐδεμία ἐστὶ, τοῦ

παραπέμψαι καὶ ἀποσπάσαι τὸ κελλίον εἰς τινα, ὡς κατὰ μέρος ἄνω δεδήλωται. Χρόνοι τῷ ἅπ' ἐκείνου συχνοὶ καὶ χρεῖας γενομένης διὰ τινα ἀνάγκην, ζήτησιν ἐποιήσαντο οἱ τοῦ Ξηροποτάμου ... τῶν τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐγκρίτων, τοῦ κυροῦ Γερασίμου καὶ τοῦ κυροῦ Ἀντωνίου, δώματος τόσου, ὅσου εἰς βοήθειαν αὐτῶν. Ὅπως ἦ τε πρὸς αὐτοὺς ἀγάπη φανῆ μάλιστα καὶ ἵνα καὶ τὴν προγεγονυῖαν πράξιν τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐπιστερεώσωσι καὶ βεβαιότεραν στήσωσιν ἵνα, εἰς ἣν τινα αἵτησιν καλογνώμως εἴξαντες οἱ πολλάκις ρηθέντες ἐντιμότατοι γέροντες, δεδώκασι πρὸς τὴν μονὴν τοῦ Ξηροποτάμου οὐγγίας ἀσῆμι ἑκατόν. Ἐπ' ἐγγράφῳ δικαίωματι τῷ παρὰ τοῦ πρὸ ἡμῶν ἐκείνου Πρώτου κυροῦ Δωροθέου γεγονότι καὶ ἄχρι τοῦ νῦν τηρουμένῳ καὶ τὸ βέβαιον ἔχοντι. Ἀλλὰ τὰ διὰ μέσῳ τῶν χρόνων ἐπιγεγόμενα σκάνδαλα, πολλά. Καὶ ἡ τῶν διαρρεόντων πραγμάτων στάσις ἔστιν ὅτε καὶ παρατρέπεται ἀσυστρόφως πορευομένων ἡμῶν, οὐδὲ γὰρ πάντες ἄνθρωποι τὰς γνώμας ἐξ ἴσου. Οὐδέ, εἰ καὶ κοινὴν ὤρισεν ὁ Χριστὸς εἶναι τὴν εἰρήνην ἅπασιν, οὕτω δὴ καὶ τηρεῖται. Εἰ γὰρ ἔμενεν οὕτως, οὐκ ἄν τὰ ἄνω γέγονε κάτω, ἀλλὰ τὸ παρὰ τινων λέγεσθαι, ὡς ἐγὼ μὲν πράττων σοὶ λέγω ἐν ἅπασιν, οἷς ἀρέσκομαι. Σὺ δὲ οὐχ οὕτως. Ἀλλὰ ἀδίκως ἔφθασε καὶ μέχρι τῶν δύο μερῶν τούτων, τῆς μονῆς λέγω καὶ τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἔθεντο καὶ κοινολογίαι ἐγένοντο μέσον αὐτῶν, εἰς ὅχλησιν ἀφορῶσαν καὶ τῆς εἰρήνης κατάλυσιν. Γέγονεν οὖν..... διὸ καὶ παραγενόμενοι οἱ τιμιώτατοι γέροντες, ὁ κύριος Γεράσιμος καὶ ὁ κύριος Ἀντώνιος ἐν τῇ τοῦ Ξηροποτάμου, κοινῇ τε διασκεψάμενοι καὶ εἰρηνεύσαντες, μετὰ τῶν ἐν τῇ τοιαύτῃ ὄντων ἐγκρίτων καὶ πάντων, ἔδοξε καλὸν κατ' ἄμφω τὰ μέρη παραγένεσθαι καὶ τὴν ἡμετέραν ταπεινότητα, ὡς ἂν ἡ παρακολουθήσασα εἰρήνη καὶ ὁ συμβιβασμὸς ἀπὸ τοῦ νῦν ἔσται καὶ μὴ ἐπιστασίας ἡμέρας καὶ ἀκροάσεως, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν προγεγονυῖων κρίσεων, συμφωνιῶν καὶ γραφῶν ἐπιβεβαιώσεως. Καὶ δὴ ἐπιβεβαιουῖσα ἡ ἡμετέρα ταπεινότης ἄπερ ἀμφοτέρων ἤκουσε τῶν μερῶν, ἐπικυροῦσά τε καὶ τὰ πρότερον καὶ νῦν ἐπιγιγόμενα ταῖς δυοῖς μοναῖς, ἀποφαίνεται οὕτως, Ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον ἵνα διατηρῆται ἡ πρώτη ζητηθεῖσα καὶ γενομένη εἰρήνη καὶ τηρῶσιν εἰς ἄλληλα τὰ μοναστήρια τὴν κατὰ Θεὸν εἰρήνην καὶ ἀγάπην εἰς τὸ διηνεκές. Ἡ τοῦ Ξηροποτάμου πρὸς τοὺς ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἁγίου Παύλου ἀγάπη, ἀναδοχή, ἐπιμέλεια καὶ τιμὴ, ὅτε τυχῶν ἢ ὁ Πρῶτος αὐτῶν ἐν τῷ μοναστη-

ρίῳ καταλάβοι ἢ ὁ τυχὼν ἀδελφός, ἀναπαύσεως ἀξιούμενος ἕκαστος κατὰ τὸν ἴδιον τύπον. Ὅμοίως καὶ ὁ τοῦ Ξηροποτάμου ὅτε παραβάλλη εἰς τὸν Ἅγιον Παῦλον, ἵνα ἐπιτυγχάνῃ τιμῆς, ἧς ἐστὶν ἄξιος, ὡς πρῶτος ἀδελφός. Καὶ ἀγάπης, ἀναπαύσεως, ὁμοίως καὶ εἴτις ἄλλος ἀπὸ τοῦ Ξηροποτάμου ἐκεῖσε παραγένοιτο, ἀπολαμβάνειν τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῷ ἀνάπαυσιν. Ἦς δεῖ γε, χρεῖας ἐχούσης, λαμβάνειν ἀπ' ἐκεῖσε, ἀκωλύτως, οἶον ρουδίου, δαδίου καὶ σπαράγματος, καθ' ἃ καὶ πάντες οἱ Ἄγιορεῖται. Καὶ συνελόντι εἶπειν μίαν εἶναι τὰ δύο μοναστήρια μονὴν ἐν ἅπασιν τοῖς ἀπὸ πληροφορίας ζητήμασι, πάρεξ τοῖς μερισμοῖς τῶν οἰκείων πραγμάτων καὶ διοικήσεων. Καὶ τὸ μὴ δύνασθαί ποτε τοὺς τοῦ Ἁγίου Παύλου ἀποσπάσαι ἑαυτοὺς ἢ τὸ κελλίον ἀπὸ τῆς σεβασμίας τοῦ Ξηροποτάμου μονῆς, καὶ εἰς χεῖρα ἐτέραν αὐθεντικὴν αὐτὸ προσηλῶσαι, ἢ τινὸς μονῆς ἀγιορειτικῆς. Ἄλλὰ ζῆν καθ' ἑαυτοὺς ὡς ἐτάχθη ἐλευθέρως καὶ δεσποτικῶς. Ὅταν δὲ πρὸς τοσαύτην ἔλθῃ ἀπορίαν, ὅπερ ἀπευχόμεθα, καὶ πραγμάτων καὶ ἀνθρώπων, ὥστε μὴ δύνασθαι ἐξαρχεῖν ἑαυτοῖς ἢ διακρατεῖν τὸ κελλίον. Δύο ἢ τριῶν ἐκεῖσε περιλειφθέντων καὶ τούτων ἀδυνάτων καὶ παντάπασιν ἠπορημένων, ἐκουσίως καὶ ἀβιάστως ὑποταγήσονται τότε τῇ μονῇ τοῦ Ξηροποτάμου, ἀλλ' οὐ μετὰ δυναστείας, ἢ βίας ἢ τινὸς ἐνοχλήσεως. Εἰ δὲ παραβαίνοντες φανοῖεν ἐκάτεροι, οἳ τε Ἁγιοπαυλίται τὸ ἀποσπάσαι ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ Ξηροποτάμου ἢ οἱ Ξηροποταμηνοὶ τὸ βία καὶ μετὰ δυναστείας.....τοὺς ὑπολειφθέντας ὀλίγους ἀδελφοὺς ἐκεῖνους, ἐπι.....»

Τῷ 1385 ὁ αὐθέντης τῆς περὶ τὸ Ὀστροβον χώρας Νικόλαος Παγάσης Βαλδουῖνος παρακινήθεις ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρσενίου, ἡγουμένου τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς, τοῦ Γερασίμου κοιμηθέντος ἐν τῷ μεταξύ, ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Μονὴν ταύτην τὴν μονὴν τῆς Θεοτόκου, Μεσσησιωτίσσης καλουμένην, τὴν ὁποῖαν ἀνήγειρεν ὁ πενθερὸς αὐτοῦ Ραδοσλάβος ὁ Χλαπένος.

Ἡ μονὴ τῆς Μεσσησιωτίσσης εὐρίσκετο εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Καστορίας, τὸ δὲ ἀφιερωτήριον ἔγγραφον εἶναι μὲν ἐπὶ μεμβράνης, διαστάσεων 58 X 25 καὶ συγχρόνου γραφῆς, κατὰ τοὺς εἰδικούς, δὲν φαίνεται ὁμως ἢ ὑπογραφή. Τοῦτο ἔχει ὡς ἀπολούθως:

« † Ὡσπερ ὁ κοινὸς δεσπότης καὶ ποιητὴς ἐκάστου τῶν κτι-

σμάτων μετὰ τοῦ χρησιμεύειν καὶ τὸ εὐπρεπὲς ἐχαρίσατο, εἰς ἔνδειξιν τῆς οἰκείας δυνάμεως καὶ τῆς περὶ ἡμᾶς φιλοτομίας αὐτοῦ, οὕτω καὶ παρ' ἡμῶν ἀντιφιλοτιμεῖσθαι βούλεται, εἰς ἔνδειξιν τῆς πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίας καὶ πίστεως· ὁ οὐρανὸς γὰρ καὶ ἡ γῆ, ἥλιος τε καὶ θάλασσα συντελοῦσι μὲν εἰς τὴν διακόσμησιν τὰ μέγιστα διὰ τὴν τοῦ ἀνθρώπου χρῆσιν καὶ σύστασιν, ἔχουσι δὲ καὶ τὸ κάλλος ἐξαίρετον, ὁ μὲν ἀστράσιν πλείστοις πεποικιλμένος, ἡ δὲ παντοίοις εἶδεσι κομῶσα φυτῶν. ἥλιος δὲ φωτὶ κατηγλαϊσμένοςκαὶ ἔρπετῶν ἢ θάλασσα γέμουσα, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. τὰ δὲ ἡμέτερα, κ' ἂν καὶ ὑπὲρ τὴν ἡμετέραν φιλοτιμηθεῖεν ἰσχύν, τοῦτο μόνον ἔχουσι τὸ ἐξαίρετον, τὴν πρὸς ἐκεῖνον εὐχαριστίαν καὶ εὐνοίαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ Νικόλαος Παγάσης ὁ Βαλδουῖνος, μετὰ τὴν κοινὴν ταύτην φιλοτιμίαν, ἧς καὶ αὐτὸς συναπολαύω, τῇ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία καὶ χάριτι ἰδίως τῆς θείας πειραθῆεις συμπαθείας καὶ πολλῶν ἀξιωθῆεις παρὰ Θεοῦ δωρεῶν φιλοτίμων, ἀντιφιλοτιμήσασθαι με ἐβουλόμην καὶ ἀποδοῦναι ἀξίως τὰς ἀμοιβάς, ἐπεὶ δὲ ἀνθρώποις ἀδύνατον παρούσας ἀποδοῦναι τὰς χάριτας, ἃς εὐηργετήθην παρὰ Θεοῦ, τὴν δυνατὴν ἐξ ἀνάγκης ἀποδίδωμι, εἰς ἔνδειξιν μόνην τῆς πρὸς ἐκεῖνόν μου εὐχαριστίας καὶ πίστεως. Καὶ ἦν κατὰ διαδοχὴν καὶ κληρονομίαν ἔλαβον ἀπὸ τοῦ πενθεροῦ μου ἐκείνου Ῥαδοσλάβου τοῦ Χλαπέντου σεβασμίαν καὶ ἱερὰν μονὴν τὴν παρ' ἐκείνου ἀνεγερθεῖσαν ἐκ βάθρων αὐτῶν, τῇ ὑπερευλογημένῃ ἡμῶν Δεσποίνῃ καὶ Θεομήτοτι, τὴν οὕτω πῶς καλουμένην Μεσονησιώτισσαν, ἀνατίθημι καὶ ἀφιερῶ, καὶ ὅλη ψυχῇ καὶ προθυμίᾳ καὶ πίστει καὶ καρδίᾳ καὶ γνώμῃ καὶ διαθέσει ἀπὸ τοῦ νῦν παραδίδωμι πρὸς τὴν σεβασμίαν μονὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου τοῦ Ξηροποταμίτου τὴν ἀπὸ τοῦς πρόποδας μὲν καὶ πρὸς δύσιν τοῦ ἁγίου Ὄρους τοῦ Ἄθω διακειμένην, ἀριστερὰ δὲ πρὸς ἀνατολὰς βλέποντι τῶν..... τῶν Βουλευτηρίων..... Ἀνατίθημι δὲ αὐτὴν ἐκεῖσεν καθὼς εἴρηται, μετὰ πάντων ὧν ἔχει δικαίων καὶ προνομίων κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων, ὧν τε ὁ εἰρημένος ἐκεῖνος ἀφιέρωσε πενθερός μου, καὶ ὧν αὐτὸς ἐγὼ προσαφιέρωσα ὕστερον.

Καὶ ὅσα μὲν ἦσαν ἱερὰ παρ' ἐκείνου παραδεδομένα καὶ βιβλία καὶ ἕτερα εἶδη τινὰ εἰς καλλωπισμὸν καὶ εὐπρέπειαν τῆς ἁγίας ταύτης ἐκκλησίας καὶ τῆς μονῆς. Ἄ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ ἐκείνῳ παραδοτηρίῳ ἐντέτακται, καὶ ὁ χρόνος ἔφθιρε, καὶ ἡ τῶν ἀνθρώπων ἀμέλεια καὶ ἡ τῶν πραγμάτων μεταβολή.

Ἐπεὶ καὶ ἡ τοιαύτη σεβασμία μονὴ πρὸς παντελῆ ἀπέ-
 βλεπεν ἤδη χαλασμὸν διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀπορίαν καὶ
 ἔνδειαν, ἐπεὶ δὲ ὁ ὀσιώτατος ἐν μοναχοῖς αὐθέντης καὶ ἀδελφός
 μου κύριος Ἀρσένιος θεόθεν κινηθεὶς πρὸς ἡμᾶς ἐπεδήμησεν, ὡς
 ἂν τὰ καθ' ἡμᾶς πνευματικῶς ἐπισκέψη καὶ ὅς καὶ τὴν εἰρημένην
 Ἀθωνίτιδα κατέχει καὶ ἐφορεύει τοῦ Ἁγίου Παύλου μονήν, μεθ'
 ὅτι πολλῆς τῆς ἀξιώσεως αὐτῷ παραδέδωκε ταύτην, ὡς ἂν ἐπι-
 σκέψηται καὶ ἐπιμελείας ἀξίωση τῆς δυνατῆς διὰ τὴν τῶν μακα-
 ρίων ἐκείνων κτητόρων μνήμην καὶ ὠφέλειαν ψυχικὴν, κάμου
 τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ κατέχη ταῦτα εἰς τὸ ἕξης ἀνενοχλήτως ἢ κατ'
 αὐτὸν πολλάκις δηλωθεῖσα τοῦ Ἁγίου Παύλου μονή, καὶ τὰ μὲν
 εὐρισκόμενα τῶν ἱερῶν καὶ βιβλίων παρέλαβεν ὅσα καὶ οἶα. Συμ-
 παρέδωκα δὲ αὐτῷ καὶ τὰ ἐξ ἀρχῆς ἀφιερωθέντα παρὰ τοῦ πεν-
 θεροῦ μου ἐκεῖνα χωρία, τὸ μὲν οὕτω λεγόμενον τοῦ Κώνστα,
 ἔχον ἀνθρώπους ὄσους καὶ οἴους, ὅσοι τε ζῶσιν ἀπὸ τῶν ἀνα-
 γεγραμμένων ἐν τῷ παραδοτηρίῳ ἐκείνου καὶ ὅσοι εὐρίσκονται
 νῦν φυσικοί τε πάροικοι, ὑποταγᾶται, προσκαθήμενοι καὶ προ-
 σήλυτοι. τὸ δὲ ἕτερον, τὸ οὕτω λεγόμενον Νησίον, μετὰ τῶν
 ἀνθρώπων καὶ προσηλύτων καὶ προσκαθημένων, καὶ τῆς λοιπῆς
 νομῆς καὶ περιοχῆς αὐτοῦ, εἰς τὸ σύνορον τοῦ λεγομένου Μηρίου,
 τὸ δὲ ἕτερον, οὕτω λεγόμενον τοῦ Μαύρου, μετὰ τῶν ἀνθρώπων
 καὶ τῆς νομῆς καὶ δεσποτείας αὐτοῦ ἀπάσης. Ἔτερον χωρίον τοῦ
 Ρωμανοῦ, καὶ αὐτὸ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ὄσων καὶ οἶων καὶ τῆς
 λοιπῆς ἀπάσης..... καὶ δεσποτείας αὐτοῦ, ἕως τοῦ δρόμου
 τοῦ βασιλικοῦ λεγομένου, καὶ ἕως τοῦ Τζουρουπάτου τὸ λιθάρι
 καὶ ἕως τοῦ Γραδίσι καὶ ἕως τοῦ Γραμματικοῦ τὸν λάκκον καὶ
 τοῦ Βίντζου. Καὶ ταῦτα μὲν εἰσὶ τὰ ἐκτός. Τὰ δὲ ἐντός, ἅπερ ἔχω
 καὶ διεδεδξάμην, καὶ αὐτὰ ὡς οἰκεῖά μου καὶ παραδίδωμι καὶ αὐτὰ
 εἰς τὴν εἰρημένην τοῦ Ἁγίου Παύλου μονήν, εἰσὶ δὲ ταῦτα.
 Γεώργιος ὁ χαλκεύς, Κώνστας ὁ Τζουκαλᾶς, Γεώργιος ὁ Φαρά-
 τζης καὶ τὸ ἐψωνηθὲν ἀμπέλιον παρὰ τοῦ πενθεροῦ μου ἐκείνου,
 ἀπὸ τοῦ Πεισιώτου, ὄσον καὶ οἶον, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀθανασίου
 μοναχοῦ καὶ τὸ καταφυτευθὲν παρὰ τοῦ ἡγουμένου πλησίον τοῦ
 Νησίου. Καὶ τὴν ἁγίαν ἐκκλησίαν τῆς Ἐλεούσης μετὰ τῶν ὀσπη-
 τίων ἐντός τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐντός τοῦ κάστρου πλησίον τοῦ Δο-
 μιστικοῦ ὀσπήτιον ὑποκέραμον. καὶ τόπον ὄσον καὶ οἶον τὸν
 διαρκόμενον ἕως τοῦ Βέρβερι καὶ ἕως τῆς στραίας. καὶ ἕτερον
 ὀσπήτιον πλησίον τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ Καστοριανοῦ.

Ἐκκλησία ἐτέρα ἐκτὸς τοῦ κάστρου ἢ λεγομένη ἄσπρη, μετὰ ἀμπελίων μοδίων Κ' καὶ χωραφίων ὄσων καὶ οἴων, καὶ τὸ ἀφιερωθὲν ἀμπέλιον παρὰ τοῦ Στασινοῦ μοδίου ἐνός, καὶ τὸ λεγαῖτον τοῦ Σαρακηνοῦ καὶ τοῦ Κανστροφύλακος μοδίου ἐνός ὅπερ ἀφῆκαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μνήμης αὐτῶν ἔνεκεν καὶ ἐκτὸς πάλιν, χωρίον τοῦ Μηρίου ἔχον νεροτριβεία ε' καὶ μύλωνα. ἕτερον χωρίον ὅπερ ἐκαθεζέτο ὁ Ἀλέξιος. Ἐντὸς δὲ πάλιν τοῦ Κάστρου ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, μετὰ πάντων, ὧν ἔχει δικαίων καὶ προνομίων, ἀμπελίων δηλονότι, χωραφίων καὶ ὀσπητίων καὶ τῶν λοιπῶν δικαίων αὐτοῦ. Ἐκτὸς δ' αὖθις τὸν Ἅγιον Δημήτριον, σὺν πᾶσι τοῖς αὐτοῦ δικαίοις καὶ προνομίοις αὐτοῦ καὶ τὸ χωρίον τὸ οὕτω λεγόμενον ὁ ἅγιος Ἡλίας καὶ τὸ παρὰ τοῦ Μανασσῆ ἀφιερωθὲν ἀμπέλιον, εἰς τὴν ἄσπρην ἐκκλησίαν καὶ τὸ παρ' αὐτοῦ πάλιν εἰς τὴν Ἀβοστριτζαν μοδίων β' πλησίον τοῦ Δραγονέου, καὶ τὸ παρὰ τοῦ ἱερομονάχου Λουκά τοῦ Φλουτάκου ἀφιερωθὲν χωρίον, τὸ λεγόμενον Χοστενόν, μετὰ τῶν αὐτοῦ δικαίων καὶ προνομίων. Καὶ ταῦτα μὲν εἰσὶ ὅσα παρὰ τοῦ μακαρίτου ἐκείνου πενθεροῦ μου τῆ εἰρημένη μονῆ προσεκυρωθήσαν καὶ ἃ παρέδωκα ἀρτίως μετὰ τῆς τοιαύτης μονῆς πρὸς τὴν πολλάκις διαληφθεῖσαν Ἀθωνίτιδα τοῦ Ἁγίου Παύλου σεβασμίαν μονήν. Ἄ δὲ αὐτὸς ἐξ οἰκείου μου ἀρτίως προσαφίερωσα, εἰσὶ ταῦτα. Τὸ παλαιοχώριον, τὸ οὕτω λεγόμενον τοῦ Κούτρελλου, μετὰ τῆς νομῆς ἀπάσης καὶ δεσποτείας αὐτοῦ. ἐν δὲ τῇ λίμνῃ τῇ Ὀστροβῶ τῷ καθ' ἡμᾶς ἄλιεις τρεῖς, Κῦρον τὸν τοῦ Προντανίτου υἱόν, οὗ ἡ γυνὴ Μάρω, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Μποζίκης, ἡ δὲ θυγάτηρ Θεοδώρα. ὁ δὲ ἕτερος Κώνστας τοῦ Λήου ὁ υἱός, οὗ ἡ γυνὴ Εἰρήνη, ὁ δὲ τρίτος Μπολέσλαβος, ἡ γυνὴ αὐτοῦ Εἰρήνη, οἱ υἱοὶ αὐτῶν Ἰωάννης καὶ Τρύφων, οἵτινες ὀφείλουσιν εἶναι ἀδιενόχλητοι ἀπὸ πάσης ἐπηρείας ἀνθεντικῆς, ἀγκαρείας λέγω, μιτάτου, ἀπλικουμάτου, ἢ τοῦ τυχόντος, νὰ εἶναι μόνοι εἰς ὑπηρεσίας τοῦ μοναστηρίου ἀκαταζήτητοι. Ταῦτα τοίνυν ἅπαντα ὅσα τε ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος πενθερός μου ἀφίερωσε τὰ ἐν τῷ παρ' ἐκείνου ἐκτεθέντι παραδοτηρίῳ ἐγγράφῳ καὶ ὅσα ἐγὼ ἀρτίως ἐκδέδωκα, εἴτε χωρία, εἴτε ἀνθρώπους, εἴτε παλαιοχώρια, εἴτε ἀμπέλια, εἴτε ὀσπήτια, εἴτε μύλωνα, εἴτε ζῶα, εἴτε ναοὺς, εἴτε ἄλλο τι, προσκυρῶ, ἀνατίθημι, ἀφιερῶ, παραδίδωμι ὅλη ψυχῇ, ὅλη προθυμίᾳ, ὅλη πίστει, εὐνοίᾳ καὶ διαθέσει, πρὸς τὴν εἰρημένην τοῦ Ἁγίου Παύλου Ἀθωνίτιδα μονήν μετὰ καὶ τῆς εἰρημένης μονῆς τῆς

ὑπερευλογημένης μου Δεσποίνης καὶ Θεομήτορος, τῆς οὕτω λεγομένης Μεσσησιαστικῆς, μετὰ πάντων ὧν ἔχουσι δικαίων καὶ προνομίων παλαιῶν τε καὶ νέων. ἄξιῶ δὲ καὶ τοὺς ὕστερον μετ' ἐμὲ αὐθεντεύσοντας, εἴτε Ῥωμαῖοι εἰσίν, εἴτε μουσουλμάνοι, εἴτε σέρβοι, ὡς ἂν στέργωσι τὴν παροῦσάν μου προσκύρωσιν τε καὶ ἀφιέρωσιν, καὶ διαφθεντεύωσι τοὺς καλογήρους ἀπὸ τοὺς βουλομένους ἀδικῆσαι ἢ διανοχλῆσαι ἢ τὸ τυχὸν διασεῖσαι αὐτούς. εἰ δέ τις βουληθεῖ τῶν τοῦ μέρους μου, λόγον τὸν τυχόντα κινήσαι κληρονομίας, ἢ καὶ κατὰ τὸ διανοχλῆσαι τὴν εἰρημένην τοῦ Ἁγίου Παύλου μονήν, πρὸς τὸ μὴ εἰσακούεσθαι, καὶ καταδεδικασμένον ἀπὸ παντὸς δικαστηρίου ἐξέρχεσθαι ἐπισπάσαι τε πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὰς τῶν ἀπ' αἰῶνων ἀράς.

Ὅφείλουσι δὲ οἱ τῇ τοιαύτῃ σεβασμῷ μονῇ ἑνασκούμενοι, πρῶτον μὲν εὔχεσθαι ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῶν μακαρίων ἐκείνων κτητόρων τῆς ἐνταῦθα θεομητορικῆς μονῆς, ἔπειτα ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τῶν γονέων μου, τοῦ καὶ τὴν τοιαύτην μονήν καὶ τὰ εἰρημένα κτήματα προσκυρώσαντος. Ἐάν μέντοι βουληθεῖ τις τῶν τοῦ Χριστιανικοῦ καταλόγου, καὶ ὁποίου γένους ἐστίν, ἀκυρῶσαι ἢ παρασαλεῦσαι, ἢ τι τυχὸν ἀποσπάσαι τῶν ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ τοῦ πενθεροῦ μου ἀφιερωτηρίῳ ἐκείνῳ ἐγγράφῳ ἀποσπάσαι, νὰ ἔχη τὰς ἀράς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ Θεοφόρων πατέρων καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησιν, καὶ τὸ ἀπαρησίαστον ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Διὰ τοῦτο γέγονε καὶ τὸ παρόν μου παραδοτήριον ἐγγράφον καὶ ἐπεδόθη τῇ διαληφθεῖσῃ πολλάκις σεβασμῷ τοῦ ἁγίου Παύλου μονῇ δι' ἀσφάλειαν. Μηνὶ Μαρτίῳ Ἰνδικτικῶνος θ' τοῦ ςωλγ' ἔτους».

Τὴν μονὴν ταύτην τῆς Μεσσησιαστικῆς εἶναι ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς πότε ἀπώλεσεν ἢ ἡμετέρα Μονή, ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως σώζεται μία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ΙΑ' αἰῶνος θαυμασίας τέχνης, διαστάσεων 1.34 X 0.84, φέρουσα τὸ θεῖον βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας Αὐτῆς καὶ τῆς ὁποίας εἰκόνες ἢ μὲν Μήτηρ παρουσιάζεται ὡς νὰ δραματίζεται τὰ πάθη τοῦ Υἱοῦ, ὁ δὲ Υἱὸς πλησιάζει τὸ πρόσωπόν Της ὡς νὰ θέλῃ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἡ εἰκὼν αὕτη εὐρίσκειται ἐντὸς τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ καθολικοῦ ναοῦ ἐνθρονισμένη εἰς τὸ σύνθρονον καὶ καλεῖται «Παναγία ἡ Μεσσησιώτισσα».

Ἐκτοτε τὸ κελλίον ἢ μονύδριον τοῦ Ἁγίου Παύλου ἔλαβε θέσιν μεγάλης Μονῆς. Ταύτην βλέπομεν κατέχουσαν θέσιν 18ην εἰς τὴν σειρὰν τῶν 25 Ἱ. Μονῶν εἰς τὸ ἐπὶ Μανουὴλ τυπικόν

τοῦ Ὁρους καὶ πρὸ τῶν Ἱ. Μονῶν Διονυσίου, Σίμ. Πέτρας καὶ Γρηγορίου, ἔξ οὗ ἀσφαλῶς δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι προηγήθη κατὰ τι ἢ ἐπανεμφάνισις τῆς εἰς μεγάλην Μονήν.

Συγχρόνως μὲ τὴν ἀγορὰν τοῦ μονυδρίου ἢ καὶ μικρὸν μετὰ ταῦτα, οἱ ῥηθέντες Σέρβοι μοναχοὶ Γεράσιμος καὶ Ἀντώνιος ἠγόρασαν ἐκ τῆς ἰδίας Ἱ. Μονῆς Ξηροποτάμου καὶ τὸ Μετόχιον Σάρτη παρὰ τὴν Σιθωνίαν, τοῦ ὁποίου τμήμα, ἀξαιρεθὲν τῆς ἀπαλλοτριώσεως, κατέχει μέχρι σήμερον ἡ Ἱ. ἡμῶν Μονή. Τότε ἔφερε τὴν ὀνομασίαν «Μελισσουριά», ἀλλὰ βραδύτερον ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν «Σάρτη» ἐκ τῆς ἐκεῖσε ἀρχαίας ὁμωνύμου πόλεως.

Παρὰ τῆς ἰδίας Μονῆς ἠγόρασαν καὶ μέρος τοῦ σημερινοῦ Μετοχίου «Κριαρίτσι» ἐπὶ τῆς αὐτῆς χερσονήσου, ἦτοι τὰ βόρεια μέρη αὐτοῦ «Προσήλια» ὀνομαζόμενα. Βραδύτερον καὶ κατὰ τὸ 1609 ἠγοράσθησαν τὰ μεσημβρινὰ μέρη «ἄσπρες πέτρες, σπαρτόβουνο καὶ μπιμπιλίτσα» παρὰ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίας Ἀναστασίας ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 50.000 ἄσπρων καὶ οὕτως ἀπηρτίσθη τὸ σημερινὸν μετόχιον ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπηλλοτριώθησαν 257 στρέμ., ἐναπομείναντος ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς τοῦ δασώδους τμήματος αὐτοῦ.

Ὅλιγον πρὸ τοῦ 1375 ὁ ὄσιος Διονύσιος κτήτωρ τῆς γείτονος καὶ ὁμωνύμου αὐτοῦ Μονῆς, ἔλαβε χῶρον ἀπὸ τὸν Πρῶτον τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ τῆς Συνάξεως καὶ ἔκτισε τὴν Μονήν του χωρὶς νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ὁροθέτησιν τοῦ δοθέντος εἰς αὐτὸν δασικοῦ τόπου, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἀγάπης καὶ τοῦ συνδέσμου μεταξὺ τῶν δύο Μονῶν (Διονυσίου - Ἀγ. Παύλου) χάρις εἰς τὴν πνευματικότητα τοῦ Διονυσίου καὶ τοῦ πνευματικοῦ του Δομετίου κατέχοντος τὸ κἀθισμα τῆς «Παναγίας» ἀνήκοντος εἰς τὴν δευτέραν, ὅστις καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἰδρυσιν τῆς Μονῆς ὑπὸ τοῦ Διονυσίου.

Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Ὁσίου Διονυσίου, πραγματοποιηθεῖσαν ὀλίγον μετὰ τὴν ἰδρυσιν τῆς Μονῆς του, ἐδημιουργήθησαν σοβαραὶ προστριβαὶ μεταξὺ τῶν διαδόχων τοῦ ὁσίου καὶ τῆς ἡμετέρας Μονῆς ἔξ ἀφορμῆς ὀριακῶν διαφορῶν, τοῦ Πρώτου τοῦ Ἀγίου Ὁρους δώσαντος ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Συνάξεως ἔγγραφα ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων τῶν πατέρων τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσ. Διονυσίου.

τὸ 1401 λαβοῦσα γνῶσιν ἡ Σύναξις τῶν ἐγγράφων τούτων ἐκάρουξε ταῦτα ἄκυρα καὶ μετέβη πρὸς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν καὶ λύσιν τῆς διαφορᾶς. Πράγματι ἡ σύναξις ἐχώρισε τὸν ἀμφισβητούμε-

νον χώρον εἰς ἀμφοτέρα τὰ μέρη ὡς ἤδη ταῦτα ὑφίστανται, ἥτοι ἄρχονται ἀπὸ τῆς θαλάσσης παρὰ τὸν λάκκον τοῦ Καλαθᾶ, πέτρα μεγάλη ριζημαία, πέτρα μεγίστη ὀρθία ὡς πύργος, μεγάλοι πέτραι, τύμβη πετρῶδης, Ἐββᾶ Θεοδώρου μνημα ἢ ἀλώνιον, ὡς λέγεται σήμερον, μέχρι τῆς «σελλάδος» τοῦ βουνοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας βλέπομεν τὴν Ἀμαλφηνοῦ (σιδηροῦν ἤδη σταυρόν).

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Πρώτου καὶ τῆς Συνάξεως φέρουσα χρονολογίαν Ὀκτώβριον 6909 (1401) ἔχει ὡς ἀκολούθως :

«† Αἱ ἀπλόττες δὲ ἄρα καὶ αἱ ἐνώσεις πολλῶ καλλίους ἢ κατὰ ποικιλίας καὶ διαστάσεις, αἱ μὲν γὰρ καὶ παρὰ Θεοῦ τὸν ἔπαινον τυγχάνουσιν ἔχουσαι, αἱ δὲ τοῖς δαίμοσι μόνοις καὶ τοῖς ὑπ' αὐτοῖς ἀπεκκληρωθεῖσιν καὶ ἡ μὲν ἀπλότης τοσαύτης τιμῆς ἤξιωτο παρὰ Θεοῦ ὡς καὶ αὐτὸν δὴ ἠθέλησεν ἑαυτὸν τῇ τοιαύτη προσηγορία καλεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔνωσιν, οὐ μόνον οὐχ ὅτι ἐγγύτατον τοῦτον καὶ περὶ αὐτόν, τοὺς θείους νόας φημί ἔχειν βούλεται ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τοὺς εἰκόσι τετιμημένους τῇ θείᾳ ἀξιοῖ. αἱ δὲ ποικιλία καὶ διαστάσεις ὑπεισηλθον εἰς ἡμᾶς οὐκ ἀπὸ Θεοῦ ἢ γὰρ ἂν ἅπαντες οὕτω διέκείντο. καὶ ὁ τῆς πρώτης τυχῶν ἀξίας καὶ παρὰ Θεοῦ ὢν φῶς δεύτερον, οὐκ ἄρκεῖν οἰηθεῖς αὐτῷ τὴν τοσαύτην ἀξίαν, ἀλλ' ἤδη καὶ ἰσοθειᾶν φαντασθεῖς, ἐξέπεσε τῆς ἀξίας ἐκείνης, καὶ διάστασιν ἀπὸ Θεοῦ προυξένησεν ἑαυτῷ. Ἐντεῦθεν ποικίλως γίνεται τὴν κακίαν, καὶ ὅπερ ἐκεῖνος ὑπέστη, καὶ ἡμᾶς αὐτὸ τοῦτο παθεῖν πάση μηχανῇ πείσαι πειράται, ἐντεῦθεν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μακροσμός, ἐντεῦθεν αἱ πρὸς ἀλλήλους διχόνοιαι, ἐντεῦθεν οἱ φόνοι, ἐντεῦθεν ὁ τῶν κακῶν ἐσμός, ἵνα μὴ τὰ πάντα λέγοντες διατρίβωμεν, ἀλλ' ἦν μὲν ταῦτα ἐπὶ πολὺ, ἀφοῦ δὲ ἡ χριστότης καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν ἐπεφάνη, ταῦτα πάντα ὄχετο ἐκποδῶν καὶ ὡς καπνὸς διελύθη καὶ τοῖς βουλομένοις πάλιν ἐπὶ τὴν πρώτην ἐπαυελθεῖν ἀξίαν οὐδὲν τὸ κωλύον, ἤνωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ Θεὸς εἰρηνοποιήσας τὰ πάντα καὶ ὑποδείξας ἡμῖν ὁδὸν ἐνώσεως καὶ ἀγάπης, πρὸς οὐρανὸν φέρουσαν, ἣν βαδίζων ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος καὶ τῶν ἄνω ἐφιέμενος Διονύσιος, ἐδείματο μονὴν τῷ μεγάλῳ Προδρομῷ καὶ Βαπτιστῇ οὐκ ἠθέλησε δὲ ζητῆσαι ὀροθετηθῆναι τὸν χώρον τὸν περὶ τὴν μονήν, ὄνειδος γέμεσθαι καὶ κατέχειν τοὺς ἐν τῇ μονῇ.

Ἐπίγνωσκε γὰρ ἀκριβῶς διάστασιν εἶναι τοῦτο ἀπὸ τῶν γειτνιώνων, ὅπερ οὔτε πρᾶξαι οὔτε ἀκοῦσαι ὄλως ἐκεῖνος ἠνείχετο. Ἐντεῦθεν ἦν αὐτοῖς δὴ τοῖς ἐν τῇ μονῇ, ἣν ὁ ἱερός Διονύσιος ἐδομήσατο,

καὶ τοῖς γείτοσιν ἐν τῇ τοῦ Ἁγίου Παύλου, τὰ πάντα κοινὰ διάστασις γὰρ ἀμφοτέροις ταῖς μοναῖς οὐκ ἦν, ἔνωσις δὲ μᾶλλον μετ' ἀπλότητος καθαρᾶς καὶ ἀγάπης δεσμοὶ ἄρρηκτοι. Χρόνος δὲ τὸ μετὰ ταῦτα βραχὺς καὶ ὁ μὲν γέρον πρὸς ὃν ἐπόθει μεταβαίνει Θεὸν τὰς ἐκεῖθεν ἀπολιψόμενος τῶν ἐνταῦθα πόνων ἀμοιβάς, ὁ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ βασκαίνων ἐχθρός, δάσκανον ἐπιβαλὼν αὐτοῖς ὀφθαλμόν, οὐκ ἤνεγκε τὴν κατὰ Θεὸν ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην τῶν ἀμφοτέρων μονῶν, ἀλλὰ διαστῆσαι τούτους ἀλλήλων ἐσκέψατο. Ἐντεῦθεν ὄρους τινὰς καὶ συστατικὰ γράμματα τοῦ ἐν τῇ Τιμίου Προδρόμου ζητεῖν ἐπεισεν, οἳ καὶ προσελθόντες τῷ καθ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τοῦ παντός ὄρους προΐσταμένῳ γράμματα γενέσθαι αὐτοῖς ἠτήσαντο, χωρισμὸν τινὰ καὶ ὄρους ἔχοντα τῶν τόπων, οὓς αὐτοὺς ἔχειν εἰκός. Ὅδὲ μὴ συνιείς τὴν τοῦ διαβόλου ἐπίνοιαν καὶ εἰ τὸ κακὸν προδήσεται, μόνος, γνώμης ἀνευ τῶν ἐν τῷ ὄρει παντί, εἶξε αὐτοῖς, καὶ γράμμα παρέσχεν, ὅπερ οὐκ εἰς μικράν τινα ταραχὴν ἐνέβαλε τοὺς Ἁγιοπαυλίτας, ἀναλογιζομένους τὴν τε προτέραν ἔνωσιν, καὶ ὅτι παρὰ γνώμην ἐγεγόνει τῶν τοῦ ὄρους παντός, καὶ ἕως μὲν ἐκεῖνος μόνον ἦν οὐ τοσοῦτον εἰς ταραχὴν αὐτοὺς ἐκίνει, ἀφοῦ δὲ ἕτερον ἐγένετο κυρωτικὸν τοῦ προτέρου καὶ πλείω χῶρον παρελάμβανον, τέλεον μὲν τὸ τῆς ἀγάπης καλὸν παρ' ἀμφοτέρων ἀπελήλατο τῶν μονῶν, εἰς τσαύτας δὲ ταραχὰς καὶ μάχας ἐχώρησαν οἱ ἐν αὐταῖς μοναχοί, ὡς καὶ φόβον εἶναι πολὺν, ὅπερ εἰδὼς ὁ ἐν μοναχοῖς ὀσιώτατος κύρ Ἀντώνιος ὁ καὶ τῆς Ἁγίου Παύλου μονῆς προΐσταμενος ὅτι τάχος εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἱεράν ἀνατρέχει σύναξιν, καὶ τὰ συμβάντα δηλοποιεῖ, ἃ δὴ πάντα ἢ ταπεινότης ἡμῶν ἀκούσασα συνδιασκεψαμένη ἅμα τοῖς περὶ αὐτὴν θεοῖς ἀνδράσιν, ἡγουμένοις οὖσι τῶν ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς Ἁγίῳ Ὄρει παντί, δεῖν ἔκρινε τοπικῇ ἐκεῖσε παραγενέσθαι ὥστε τὸν τόπον ὑπὲρ οὗ ἢ διένεξις, ἰδεῖν, ἐντεῦθεν τὰ δέοντα καὶ βουλεύσασθαι καὶ καταπραῖσαι. Καὶ δῆτα ἄνδρες ἐκλεγέντες οἱ τὰς τοιαύτας κρίνειν εἰδότες, ἀπὸ μὲν τῆς Ἁγίας Λαύρας ὁ τιμιώτατος ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικὸς κύριος Σωφρόνιος, ἀπὸ δὲ τοῦ Βατοπεδίου ὁ τιμιώτατος ἐν μοναχοῖς κύριος Μακάριος, ἀπὸ τοῦ Χελανδαρίου ὁ τιμιώτατος ἐν Μοναχοῖς κύριος Ἰωβάνης, ἀπὸ τῶν ρώσων ὁ χέρου κύριος Νίκανδρος, καὶ ὁ προηγούμενος, ἀπὸ τοῦ καθίσματος τῶν Καρυῶν ὁ πνευματικὸς κύριος Θεοδοσίος. οὗτοι οὖν πάντες προκριθέντες, ἦλθον μετ' ἡμῶν καὶ παραγενόμενοι

ἐκεῖτε δικαίωμα παλαιγενῆς ἐζητοῦμεν προσφέρειν αὐτοῖς, ὡσάν δι' αὐτοῦ γνοίημεν τίνος ὁ τόπος, δι' ὃν ἡ ταραχή. Οἱ δὲ δικαίωμα μὲν οὐκ ἔχειν εἶπον, διηγούμενοι ἅμα καὶ τὴν προτέραν ἔνωσιν, μάρτυρας δὲ προεβάλλοντο τὸν τε πνευματικὸν κύριον Νικόδημον, καὶ τὸν ἀπὸ Συριάνων κύριον Γρηγόριον τὸν γέροντα, ἄνδρας ἀξιούς πιστευθῆναι εἰς μαρτυρίαν καὶ λόγῳ ἐρωτηθέντες ἀπλῶς, ἡμεῖς δὲ διὰ τὸ μήποτε ὑπονοῆσαι τινα, ὡς τάχαγε διὰ φιλίαν ἢ ἔχθραν τὸ δίκαιον οὐκ ἀναφανεῖται καὶ βῆρος ἀλύτου καὶ φρικώδους ἐφωνήσαμεν κατὰ τοῦ δι' ἔχθραν ἢ φιλίαν τὸ ἀληθὲς ὑποκρύψαντος, ὃ καὶ ἀκούσας ὁ Κύριος Γρηγόριος ἐμαρτύρησεν ἐγγράφως λέγων ἔχειν ἐξ ἀκοῆς παλαιᾶς, ὡς κελλία τοῦ τε Δρουδανιστοῦ, τοῦ Γαλακτίωνος, τῶν Φυλασσομένων, τὸ ἐπάνω κάθισμα ὁ Πρόδρομος, τὸ τοῦ Κυρίλλου καὶ ὁ Σκληθρος εἰσι τοῦ Πρωτάτου, τὸ δὲ παραθαλάσσιον ἅπαν, ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ περιορισμοῦ τῶν Βουλευτηρίων, καὶ καταντῶν ἕως τοῦ ἀύλακίου τῆς τοῦ κυροῦ Σίμωνος ἐνι τοῦ Ἐηροποτάμου, ὁ δὲ πνευματικὸς εἶπεν, ὅτι ἐγὼ ὅτε ὑπετάγην τῷ ἱερῷ Διονυσίῳ, τότε δέδωκε πρὸς αὐτὸν ὁ Πρῶτος ἐκεῖνος κύριος Δωρόθεος ὁ Χιλανταρινός, περιοχὴν τινα πολλήν, ὁ δὲ οὐκ ἔφθασε λαβεῖν αὐτὴν διὰ γράμματος. Τυχῶτα εἰπόντων ἐκείνων ἀκούσαντες καὶ μὴ δυνηθέντες γνῶναι τίνος ἄρα εἶη ὁ τόπος ὑπὲρ οὗ ἡ διένεξις, ἐπεὶ οὕτε γράμμα ἦν οὐτ' οἱ μάρτυρες ἴσασι ταῦτ' ἀκριδῶς, ἡμεῖς τὸ τῆς εἰρήνης καλὸν πραγματευόμενοι ἀμφοτέραις ταῖς μοναῖς, κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον γενόμενοι καὶ μέσσην χωρίσαντες, μήτε ταύτης μήτ' ἐκείνης στενώσαντες, διεκρίνομεν καὶ ἀφινάμεθα καὶ ἐπήξαμεν ὄρους, οἱ καὶ ἔχουσιν οὕτω. Ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἔστι λάκκος μέγας, ὃς καλεῖται τῆς ράχης τοῦ Καλαθαῖ, ἐν τῷ τοιοῦτω τοῖνον Λάκκῳ πέτρα ἔστι μεγάλη ριζημαία, ἐν ἣ ἀνεχαράξαμεν τίμιον σταυρόν, καὶ μικρὸν πρὸς κατ' εὐθῆ τῆς πέτρας ἐπήξαμεν σταροπήγιον, εἶτα ἀνερχόμεθα κατ' ἴσον εἰς τὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν μεγίστην πέτραν, ἣτις καὶ σχῆμα πύργου ἔχει, ἦν καὶ σχίζοντες εἰς μέσον εἰσέρχομεθα μέχρι μεγάλων πετρῶν, ἐφ' αἷς δρυς, ἐν ἣ καὶ σταυρὸς κεχαραγμένος ἐστὶ παρ' ἡμῶν, ἔπειτα ἀφέντες δεξιὰ καὶ πρὸς ἀνατολὰς τὴν ἀπιδεῖαν ἀνερχόμενοι εὐρίσκομεν τύμβον πετρῶδη, ἐφ' οὗ δρυς μεγίστη, ἐν ἣ σταυρὸς, μικρὸν δὲ πρὶν ἕτερος, ὃς ἦν μὲν παλαιὸς ἐν τῇ δρυὶ κεχαραγμένος, ἀνεκαίνισθη δὲ νῦν ὑφ' ἡμῶν ἀνωτέρω δὲ τούτου τὸ τοῦ ἀββᾶ Θεοδώρου μνημα ἢ ἀλώνιον, ὅπερ ἀφέντες πρὸς ἀνατολὰς

κατήλθομεν μικρὸν καὶ ἀνεχαράξαμεν ἐν δυσὶ δένδροσι ἀντικρὺ ἰστάμενοι σταυροῖς δύο, καὶ ἰσότητα διαβαίνοντες ἐνεχαράξαμεν σταυροὺς ἐν τριάκοντα δένδροσιν, ἐν δὲ τῷ τέλει ἀντικρυ τῆς σελλάδος, ἀφ' ἧς ὁράται ἡ τῶν Ἀμαλφηνῶν, ἴσταται ἐλάτη μεγάλη, ἐν ἧ ἑρεῖς σταυροὺς πεποιήκαμεν. Τούτων δὲ οὕτως ὁροθετηθέντων παρ' ἡμῶν, τὸν σύνδεσμον τῆς μακαρίας ἀγάπης λέγομεν καὶ ἀποφαινόμεθα, ὡσὰν τὰ μὲν πρὸς ἀνατολὰς πάντα ἔχει τὸ μέρος τοῦ Ἁγίου Παύλου, τὰ δὲ δυτικὰ ἔχει τὸ μέρος τοῦ κυροῦ Διονυσίου, μηδενὸς ἀπὸ γε τοῦ νῦν ἔξοντες ἄδειαν κινῆσαι ἢ διανοχλῆσαι ἢ τῷ μέρει τῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου μονῆς ἢ τῆς τοῦ κυροῦ Διονυσίου, ἀλλ' εἶναι ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ἀμφοτέρως τὰς μονὰς ἀρκουμένας τοῖς οἰκείοις ὄροις ἀποφαινόμεθα. ἀλλ' οὐδὲ τὰ προλαβόντα γράμματα ἔξουσιν ἀπὸ τοῦ παρόντος τὸ βέβαιον, ἀλλ' ἄκυρα καὶ ἀβέβαια ἔσσονται, καὶ γὰρ εἰ καὶ ἀραιὸς ἐνεπεδώθησαν, ἀλλ' ὡς ἐν παραβύστῳ καὶ γωνίᾳ γεγονότα καὶ μὴ ἔχοντά τι μόνιμον κατὰ γὰρ τὸν μέγαν Βασίλειον εὖ ἢ ἀρχὴ ἀδόκιμος καὶ τὸ πᾶν ἀπόβλητον, ὀφείλουσι καταλυθῆναι ὡς νόθα καὶ παρεγχάρακτα, τοῦ παρ' ἡμῶν γεγονότος ἔχοντος τὸ βέβαιον καὶ ἀσφαλές, ὡς μετὰ γνώμης πάντων γενομένου τῶν ἀγιορειτῶν, ἀν δέ τις τυχὸν ἢ ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Παύλου ἢ ἀπὸ τοῦ κυροῦ Διονυσίου, οὐκ ἀρκούμενος τοῖς παρ' ἡμῶν γενομένοις ὄροις, εἰς ἀνατροπὴν τούτων χωρῆσαι πειραθῆιη, τὸν τοιοῦτον οἷος ἄρα καὶ εἶη ὡς παραδάτην καὶ χαιρέκακον ἔχομεν ἀφωρισμένον ἀπὸ Πατρός, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος τῆς μιᾶς καὶ ἀσυγχύτου Θεότητος,Καὶ εἰς ἀσφάλειαν καὶ βεβαίωσιν τὸ παρὸν ἐγεγόνει γράμμα καὶ ὑπογραφὴν παρ' ἡμῶν ἐπεδόθη τοῖς τοῦ Ἁγ. Παύλου μοναχοῖς. Μηνὶ Ὀκτωβρίῳ Ἰνδικτιῶνος θ' ἔτει, ς ϥθ'. † Ὁ Πρῶτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους Γεννάδιος ἱερομόναχος. † Ὁ ἀπὸ τῆς Λαύρας Σωφρόνιος ἱερομ. καὶ πνευματικός. † Μακάριος μοναχὸς Βατοπεδινός. † Μακάριος ἱερομ. καὶ πνευματικός ὁ Ἰδιηρ. † Ἰωβάνης μοναχὸς κλπ. (Σερβιστὶ) καὶ Στέφανος μοναχὸς καὶ προηγούμενος. † Ὁ ἐν ἱερομονάχοις Γεράσιμος καὶ προηγούμενος τοῦ Ἐηροποτάμου μαρτυρῶν καὶ βεβαιῶν ὑπέγραψα. † Ὁ ἐλάχιστος ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικὸς Θεόδουλος ὁ ἀπὸ τῶν Καρυῶν. Ὁ γραφεὺς Ἰωάσαφ εὐτελής διάκονος.»

Τὸ ἔγγραφο τοῦτο ἐκυρώθη Πατριαρχικῶς τῷ 1404 καὶ ἐν τῷ ὁμοίῳ παρατηροῦμεν ν' ἀναφέρωνται ἢ ἡμετέρα Ἱερα Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἢ δὲ γείτων τοιαύτη τοῦ κυροῦ Διονυσίου.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρας τυγχάνουσα κοινόβιος εἶναι τὸ πλέον τολμηρὸν οἰκοδόμημα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, κειμένη ἐπὶ πανυψηλοῦ βράχου ἐπὶ τῆς ΝΔ πλευρᾶς τῆς χερσονήσου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβε καὶ τὴν ὀνομασίαν. Παρουσιάζει γραφικώτατον θέαμα μὲ τὰς πολυαριθμοὺς σειρὰς τῶν ἐξωστῶν, ἐκ τῶν ὁποίων διερχόμενος ὁ ἐπισκέπτης καταλαμβάνεται ὑπὸ τρόμου. Τῆς θαλάσσης ἀπέχει ἡμίσειαν ὥραν καὶ εὐρίσκεται εἰς ὕψος 450 μ. ἀπ' αὐτῆς.

Ἰδρυτῆς αὐτῆς φέρεται ὁ Ἅγιος Σίμων κατὰ τὰ μέσα τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, ὅστις πρότερον ἀσκούμενος ἐκεῖ πλησίον καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ιδρύσῃ τὴν Μονὴν εἶδε ἀστέρα ἄνω τοῦ βράχου κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων καὶ ἐκλαβὼν τοῦτο ὡς ἐνδειξιν τῆς θείας βουλήσεως ἤρχισεν ἀμέσως τὰς ἐργασίας δαπάνη εὐπόρων τινῶν γνωστῶν του.

Τῷ 1363 ἀνηγέρθησαν μεγάλαι οἰκοδομαὶ δαπάναις τοῦ Ἰωάννου Οὐγγλες βασιλέως Σερβίας καὶ Ρουμανίας, ὅστις μετὰ ἐν ἔτος ἐχορήγησεν αὐτῇ καὶ χρυσόβουλλον. Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἐπλουτίσθη καὶ μὲ διάφορα μετόχια εἰς Σιθωνίαν, Στρυμῶνα καὶ Λῆμμον. Ταυτοχρόνως δὲ ἠγόρασε καὶ δύο ἐν Καρυαῖς κελλία.

Σήμερον κατέχει τὴν 13ην ἱεραρχικὴν σειρὰν μετὰ τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἱ. Κοινοτήτι παρεδρίαν. Εἰς τὸ τυπικὸν ὅμως τοῦ 1394 βλέπομεν αὐτὴν 23ην μετὰ τῶν τότε 25 Μονῶν.

Τὴν 11ην Δεκεμβρίου τοῦ 1580 ἀπετεφρώθη ὀλοσχερῶς ἐκ πυρκαϊᾶς κατὰ τὴν ὁποίαν κατεστράφησαν ἅπαντα τὰ ἐγγραφα αὐτῆς. Διεσώθη μόνον τὸ Ταμεῖον τῆς Μονῆς, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον ἦλθεν εἰς συμφωνίαν μὲ τοὺς πάσχοντας οικονομικῶς μοναχοὺς τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Ξενοφῶντος, ὅπως πληρώσῃ τὸ ἐκ δρχ. 200.000 ἀργυρίων χρέος αὐτῆς, ἀλλὰ ν' ἀναλάβουν τὴν διοίκησιν τῆς Μονῆς τοῦ Ξενοφῶντος πράγμα ὅπερ καὶ ἐγένετο διὰ συμφωνίας ἐπικυρωθείσης ἐν ἔτει 1581 ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, ἀλλ' εἶναι ἄγνωστον μέχρι πότε διήρκεσεν ἡ συμφωνία αὕτη.

Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ὁ ἠγούμενος τῆς Μονῆς Νεόφυτος, μετέβη εἰς Ρουμανίαν, ἐνθα συνέλεξε πολλὰ χρήματα καὶ ἀνεκαίνισεν τὴν Μονήν, ἐκ παραλλήλου δὲ ἐξησφάλισε καὶ ἐν Μονυδριον ἐν Βουκουρεστίῳ δι' ἐγγράφου τοῦ Μιχαὴλ Βοεβόδα ὑπὸ χρονολογίαν 1599.

Τὸν Ἰούνιον 1626 νέα πυρκαϊὰ ἐσημειώθη μὲ μεγάλας ζημίας, ἀνακαινισθεῖσης ταύτης ἀμέσως.

Τῷ 1644 ἐφέρετο μὲ χρέος 7.000 γροσίων ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ Ἁγ. Ὄρει, κατὰ δὲ τὰ τέλη τοῦ 12' αἰῶνος περιῆλθεν εἰς τὴν ἰδιορρυθμίαν.

Ἐξ ὑπάρχοντος σημειώματος ἐν τῇ Μονῇ πληροφοροῦμεθα ὅτι τὴν 15ην Ἀπριλίου 1762 εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ ὁ εἰς τὸν Προφήτην Ἥλιαν παρὰ τὴν Καψάλαν τοῦ Παντοκράτορος ἡσυχάζων Σέρβος ἱερομ. Παῖσιος πνευματικὸς μετὰ 35 μοναχῶν διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν διακυβέ-

νησιν τῆς Μονῆς, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη καὶ ἀνεχώρησεν, ὅτε ταύτης κλεισθείσης περιήλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Μεγάλης Μέσης. Μετὰ διετίαν ἀνέλαβε ταύτην ὁ ἐκ Μυτιλήνης ἱερομ. Ἰωάσαφ, ὅστις ἐξηγόρασεν ἀπὸ πειρατὰς τὴν ἀριστερὰν τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς ἀντὶ 520 φλωρίων Βενετίας καὶ ἐπλήρωσε τὰ χρέη τῆς Μονῆς, διὰ τὰ ὁποῖα ἐπληρώνετο τόκος 30%, ἐλευθερώσας τὰ ἐπὶ ἐνεχύρωφ δοθέντα κτήματα τῆς Μονῆς.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἀπὸ τοῦ 1821-1830 ὅτε τουρκικὸς στρατὸς διέμενεν ἐντὸς τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους, περιήλθεν εἰς οἰκτρὰν οἰκονομικὴν κατάστασιν, ἀναχωρησάντων καὶ καὶ τῶν μοναχῶν αὐτῆς.

Τῷ 1848 ἀνέλαβεν ἡγούμενος ὁ ἐξ Ἀλατσάτων ἱερομ. Σεραφεῖμ, ὅστις βοηθούμενος καὶ ὑπὸ σωφρόνων συμβούλων ἐπέτυχε τὴν ἀνόρθωσιν αὐτῆς. Ἐν συνεχείᾳ καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ ἱερομ. Νεόφυτος ἐργασθεὶς συνετῶς ἐβελτίωσε ταύτην.

Τῷ 1863 ἐκοινοβίασεν εἰς τὴν Μονὴν ὁ πρῶν Δρυϊνουπόλεως Παντελεήμων ἐκ Μαδύτου, ὅστις ἐκάρῃ μοναχὸς μεγάλοςχημος, λαβὼν τὸ ὄνομα Σίμων, θανὼν τῷ 1875 ἐντὸς τοῦ πλησίον τῆς Μονῆς ἡσυχαστηρίου τοῦ Ἀγ. Σίμωνος.

Τῷ 1891 νέα πυρκαϊὰ κατέστρεψεν ἅπασαν τὴν Μονὴν μετὰ τοῦ ναοῦ καὶ τῆς βιβλιοθήκης. Κατεστράφησαν 250 χειρόγραφοι κώδικες, 40 περγαμηνοὶ καὶ 750 ἔντυποι, διασωθέντων μόνων τῶν Ἀγ. Λειψάνων.

Ὁ ἡγούμενος Νεόφυτος ἐνεργήσας ἔβρανον ἐν Ρωσίᾳ συνεκέντρωσεν ἰκανὸν χρηματικὸν ποσὸν ἐκτελέσας πολλὰς ἐν αὐτῇ ἐργασίας. Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1900 - 1902 ἐπεξέτεινε σημαντικῶς τὴν Μονήν, τῆς ὁποίας δύναται νὰ θεωρηθῇ νέος κτήτωρ.

Ἱερὸν ναὸν ἔχει μικρὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, παρεκκλήσια δὲ 4 ἐντὸς τῆς Μονῆς καὶ ἰσαριθμὰ ἐκτὸς αὐτῆς εἰς διάφορα διακονήματα.

Μεταξὺ τῶν Ἀγίων Λειψάνων ἀναφέρεται τεμάχιον Τιμίου Ξύλου, ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τῆς Ἀγ. Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, τῆς Ἀγ. Βαρβάρας, Ἀγ. Παντελεήμονος, Ἀγ. Κηρύκου, Τιμ. Προδρομοῦ, Ἀγ. Τρύφωνος, Ἀγ. Ἐλευθερίου, Ἀγ. Παρασκευῆς, Ἀγ. Χαραλάμπους, Ἀγ. Μοδέστου, Ἀγ. Παύλου ὁμολογητοῦ, Ἀγ. Διονυσίου Ζακύνθου, Ἀγ. Συμεὼν στυλῆτου κ. ἄ.

Εἰς τὴν Δάφνην, τὸν λιμένα τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ἔχει ἀρκετὰ κτίρια μὲ τὸν μοναδικὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῶν Ἀγίων Πάντων πρὸς ἐκκλησιασμὸν τῶν ἐν αὐτῇ ὑπαλλήλων καὶ ἄλλων κοσμικῶν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἤδη ἐν τῇ Μονῇ Σίμ. Πέτρως μοναχῶν ἀνέρχεται εἰς 30 περίπου. Προπολεμικῶς εἶχε 45 καὶ πρὸ 60ετίας 70.

Ἐν Καρυαῖς ἔχει τὸ κτίριον εἰς τὸ ὁποῖον στεγάζεται ἡ Διοίκησις τοῦ Ἀγίου Ὁρους, τὸ ἀντιπροσωπεῖον αὐτῆς, δύο κελλία καὶ ἀρκετὰ καταστήματα ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Καρυῶν. Πέριξ δὲ τῆς Μονῆς τρία καθίσματα εἰς τὰ ὁποῖα ἡσυχάζουν ἀνα εἰς μοναχὸς.

ἔχει δάσος ἀξιόλογον συνορευόμενον μὲ τὰ δάση τῶν Ἱ. Μονῶν ἀπ. Τρηγορίου, Φιλοθέου, Ἰβήρων καὶ Ξηροποτάμου. Ἐπίσης ἔλαιώνα ἐκ τῶν μεγαλυτέρων τοῦ Ἀγίου Ὁρους διατηροῦσα μηχανοκίνητον ἐλαιοπιεστήριον.

“ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ,, ΚΑΙ “ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ,,

Ὑπὸ τοὺς τίτλους αὐτοὺς ἐσημειώσαμεν εἰς προηγούμενα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ μας περὶ τῆς κινήσεως πρὸς κατάργησιν τοῦ κακῶς εἰσαχθέντος ῥαδιοφώνου ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, διὰ τὸν ὁποῖον ἐγκυμονεῖ τοῦτο κινδύνους οὐχὶ μικροῦς. Δὲν μᾶς κατέχει θρησκευτικὸς τις φανατισμὸς, οὐδὲ ἀντιπάθεια κατὰ τῆς ἐφευρέσεως ταύτης τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἑποῖον ὁ Θεὸς ἐπροίκισε μὲ τόσῃ σοφίαν, ἀλλ’ ἠθελήσαμεν νὰ ἐλέγξωμεν τὴν κακὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ἥτις τελευταίως ὑπερέβη πᾶν ἀνεκτὸν ὄριον: Τοῦ περιορισμοῦ τούτου μὴ ἐπιτευχθέντος, ἐγένοντο εἰσηγήσεις πρὸς τελείαν κατάργησιν του, διότι οἱ καρποὶ τοὺς ὁποίους τὸ ῥαδιόφωνον θὰ παρουσιάσῃ μελλοντικῶς εἰς τὴν ἰδιότυπον ἡμῶν ζωὴν, θὰ εἶναι ὀλέθριοι.

Δὲν δύναται ν’ ἀμφισβητήσῃ κανεὶς ὅτι τὸ ῥαδιόφωνον διὰ τὴν μεγαλυτέραν μερίδα τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀποτελεῖ σκάνδαλον, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐδλαβεῖς ἐπισκέπτας καὶ κυρίως τοὺς προσερχομένους εἰς τὴν Μοναχικὴν ζωὴν, οἵτινες μόλις ἐξέλθουν εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, εὐρίσκονται πρὸ οἴκτροῦ θεάματος, τῆς καταχρήσεως δηλ. τοῦ ῥαδιοφώνου.

Τὴν τραγικὴν αὐτὴν κατάστασιν διεπιστώσαμεν διὰ πρώτην φορὰν πρὸ τριετίας οἱ ἴδιοι, εὐρεθέντες ἐν Καρυαῖς, ὅπου ἐν μέσῃ ἀγορᾷ ἠκούσαμεν ἐξ ἀρκετῆς ἀποστάσεως ἤχους, μὲ σημαντικὴν ἔντασιν, μουσικῆς καὶ ᾠσμάτων. Ἀπευθυνθέντες ἀμέσως εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐπιστάσιαν ἐλάβομεν τὴν ἀπάντησιν ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ῥαδιοφώνου τῆς ἀστυνομίας πρὸς τὴν ὁποίαν οὐδεὶς τολμᾷ νὰ κάμῃ τὰς παρατηρήσεις. Διελθόντες ἐκ Δάφνης, τὴν αὐτὴν καὶ χειροτέραν κατάστασιν εὐρομεν. τῶν ῥαδιοφώνων ἀκουομένων μέχρι τῆς προβλήτους.

Ἀπὸ τὴν ταχεῖαν ταύτην καὶ ἀθρόαν ἐξάπλωσιν τοῦ ῥαδιοφώνου ἐσπεύσαμεν ν’ ἀπαγορεύσωμεν τὴν χρῆσιν αὐτοῦ εἰς πάντα τὰ ἐξαρτήματα τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς καὶ γενικῶς τὴν περιφέρειαν αὐτῆς. Ἐκ παραλλήλου, ἐς ὑποχρέσεως, ἀπηυθύνθημεν ἀμέσως πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγ. Ὄρους διὰ τοῦ ὑπ’ ἀριθ. Α / 13-3-1-1956 ἐγγράφου ἡμῶν ἔχοντος ὡς ἀκολούθως:

« Φέρομεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν ὅτι τὸ ῥαδιόφωνον τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωρῆκῆς λειτουργεῖ πολλάκις κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, ὥστε νὰ γίνεται ἀκουστὸν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀγορὰν τῶν Καρυῶν. Ἐπίσης καὶ τὸ ῥαδιόφωνον τοῦ Τελωνείου ἐν Δάφνῃ ἠκούσθη εἰς ὀλόκληρον τὴν ἔντασιν αὐτοῦ καὶ νὰ παρουσιάξῃ τὸν λιμένα τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὡς ἐπαρχιακὸν κοσμικὸν κέντρον διασκεδάσεως.

Νομίζομεν ὅτι κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ 1947 τῆς Ἱ. Κοινότητος, ὅτε ἠγοράσθη τὸ πρῶτον ῥαδιόφωνον, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ἐδικαιολογήθη ἡ ἀγορὰ αὐτοῦ ὡς συμφεροτέρα, ὥστε χρησιμοποιουμένου τούτου μόνον κατὰ τὰς ὥρας εἰδήσεων, τελετῶν, διαλέξεων καὶ ἄλλων μορφωτικῶν ἐκπομπῶν, νὰ δύνανται νὰ παρακολουθοῦν ἅπαντες οἱ ἐν Καρυαῖς, παραμείναντος μάλιστα τούτου ἐπὶ διετίαν περιορισμένου διὰ

κλειδός, τὴν ὁποίαν κατεῖχε μέλος τῆς Ἰ. Κοινότητος, διὰ ν' ἀποφευχθῆ ἐπέκτασις ἢ καὶ μόνη αὐτοῦ κατάχρησις. Ὀλίγον δὲ βραδύτερον, λόγῳ τῆς τότε κρίσιμου καταστάσεως, παρακλήσει τῆς ἀστυνομίας, ἡγοράσθη καὶ δι' αὐτὴν ὑπὸ τῆς Ἰ. Ἐπιστασίας ἐκ τοῦ τότε ταμείου ΜΑΑ μὲ τὴν ὑποχρέωσιν ὅμως νὰ καταβληθῆ ὁ ὀφειλόμενος σεβασμὸς πρὸς τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον, δηλ. νὰ μὴ γίνεταί ἀντιληπτὸν ἔξω τοῦ οἰκήματος αὐτῆς, καθόσον ὁ προορισμὸς τοῦ τόπου εἶναι πολὺ διάφορος τῆς κοσμικῆς αὐτῶν ζωῆς.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ κακὸν ἐπεξετάθη ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ὑπὲρ τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον συγκατετέθη ὁ Τόπος καὶ θεωρεῖται ἤδη ὀρθῶς ὡς σοβαρὰ πληγὴ ἢ ἐπέκτασις αὐτοῦ, μὲ κίνδυνον νὰ εὐρεθῶμεν πρὸ ἀνελπίστων ἐξελίξεων, ἔχομεν τὴν γνώμην ὅπως ἡ Ὑμετέρα Πανοσιολογιότης, ἣτις πολλάκις εἰς παρομοίας περιστάσεις περιεφρούρησε τὰς παραδόσεις καὶ τὴν κανονικὴν ζωὴν τοῦ Τόπου, ἐπιληφθῆ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ καὶ λάβῃ μετὰ τοῦ κ. Διοικητοῦ ὅλα τὰ μέτρα πρὸς ὀλοκληρωτικὴν κατάργησιν τῶν ῥαδιοφῶνων, ἅτινα ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος οὐδένα ἀπολύτως σκοπὸν ἐξυπηρετοῦν ἐν Ἁγ. Ὄρει, ἀπὸ τὸ ἄλλο κλονίζουσι αὐτὰ τὰ θεμέλια αὐτοῦ.

Γνωρίζομεν ὅτι μερικοὶ τῶν ἀγιορειτῶν, καὶ εἶναι λυπηρὸν ὅτι τὸ ῥαδιόφωνον κατέλαβε θέσιν ὡς ἐν τῶν ἀρίστων Πατερικῶν ἀναγνωσμάτων, κάμνουν καλὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ καὶ συμφέροντος νὰ δεχθῶσι τὴν θυσίαν, ἢ δὲ κατάργησις πρέπει νὰ εἶναι ὀλοκληρωτικὴ καὶ ἐκριζωτικὴ, διότι ὑπὸ τὴν παρούσαν κατάστασιν δὲν βλέπομεν ὅτι εἰς νέος ἐυλαβῆς ἐρχόμενος ν' ἀκολουθήσῃ τὴν Μοναχικὴν ἡμῶν ζωὴν τῆς ἡσυχίας καὶ ψυχικῆς ἀνατάσεως, εἶναι δυνατὸν νὰ παραμείνῃ ἔστω καὶ μίαν ἡμέραν, ἐὰν μόλις ἐξέλθῃ εἰς τὴν πρώτην ἀποβάθραν τοῦ Ἁγ. Ὄρους, τὴν Δάφνην, ἐνῶ θ' ἀναμένῃ νὰ αἰσθανθῆ τὸ πρῶτον ἄρωμα τῆς ιδεώδους καὶ θείας ἡμῶν ζωῆς, εὐρεθῆ ἐν μέσῳ τῶν δαιμονιωδῶν σειρηνικῶν φωνῶν, τὰς ὁποίας μόλις πρὸ ὀλίγου ἐγκατέλειψε μαζὺ μὲ τὸν κόσμον».

Τὸ ἔγγραφόν μας τοῦτο κοινοποιηθὲν ὑπὸ τῆς Ἰ. Κοινότητος εἰς τὸν Διοικητὴν κ. Κωνσταντόπουλον, ὅστις, σημειοῦμεν καὶ πάλιν, εἶναι ὁ μόνος ὅστις καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἐσεβάσθη τὸ καθεστῶς τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀποφυγῶν νὰ προμηθευθῆ ραδιόφωνον καθ' ὅλον τὸ ἑπταετὲς περίπου διάστημα τῆς ἐνταῦθα ὑπηρεσίας του, ἐπροκάλεσε τὰς πρὸς τοῦτο διαταγὰς του διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν βραδύτερον εἰς τὴν αὐτὴν καὶ χειροτέραν κατάστασιν.

Ὀλίγον βραδύτερον ἢ ἀδελφῆ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου δι' ἔγγραφου αὐτῆς ἐπανῆλθεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἰ. Κοινότητα, ὑποδείξασα τὸν κίνδυνον τοῦ Ἁγίου Ὄρους, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ ληφθῶσι ἀποφάσεις πρὸς περιορισμὸν τοῦ κακοῦ. Ἐγένοντο ἄρκετὰ συζητήσεις, ἡρωτήθησαν αἱ Ἱερὰ Μοναί, ἐλήφθησαν μερικαὶ ψυχραὶ ἀποφάσεις διὰ νὰ τεθοῦν καὶ πάλιν εἰς τὸ ἄρχειον.

Ἦδη καὶ πάλιν ἢ αὐτὴ Ἱερὰ Μονὴ Ὁσ. Γρηγορίου, πρὸς τιμὴν καὶ ἔπαινον τῆς διοικήσεως αὐτῆς, ἐπανερχεται ἐπὶ τοῦ ζητήματος καὶ μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν κατέθεσε νέαν πρότασιν διὰ τοῦ παρὰ τῇ Ἰ.

Κοινότητι ἀντιπροσώπου αὐτῆς κατὰ μίαν τελευταίαν Συνεδρίασιν τοῦ σώματος τὴν ἐξῆς :

« Ἐκ μέρους τῆς Μετανοίας μου δηλῶ τῇ Σεβαστῇ Ἱ. Κ., ὅτι πρέπει αὕτη νὰ λάβῃ ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν τὸ ζήτημα ὑπάρξεως ἐν Ἁγ. Ὁρει ραδιοφώνου καὶ ἐξετάσῃ ποία ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ ἐνταῦθα.

Ἐπειδὴ πρὸ πολλοῦ μὲν, ἀλλὰ τελευταίως παρέγινε τὸ κακόν. Τόσον αἱ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι καὶ τὰ ἐν Δάφνῃ καὶ Καρυαῖς καταστήματα, ὅσον καὶ κελλίαι τινὰ ἐν Καρυαῖς καὶ ἀλλαχοῦ, παρεκτρέπονται εἰς κακὴν χρῆσιν τούτων - διασκεδάσεις, τραγούδια κλπ.- καὶ μάλιστα ἀνοίγουν τὰ ραδιόφωνα εἰς ὄλην των τὴν ἔντασιν ὥστε καθίστανται ἐνοχλητικὰ τοῖς πόρρω καὶ ἐγγὺς εὐρισκομένοις Μοναχοῖς, -μηδ' ἐξαιρουμένης πρὸς τοῦτο καὶ αὐτῆς εἰσέτι τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς- εἰς κοινὸν σκάνδαλον καὶ καλλιεργεῖται οὕτω ἡ ἠθικὴ κατάπτωσις, ἣτις ἐπιφέρει ὀλέθρια ἀποτελέσματα καὶ διὰ τὴν ἐπάνδρωσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, καθότι ἕκαστος νέος ὅστις ἔρχεται νὰ μονάσῃ καὶ ἐν ὄλῃ τῇ προσπαθείᾳ του διὰ νὰ γίνῃ -κατὰ τὸ δυνατόν ἀπόκοσμος- καλὸς μοναχός, βλέπων ὁμως ἐνταῦθα, διὰ τοῦ ραδιοφώνου, ἔντονα τα σημεῖα τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ζωῆς, ἐπανέρχεται καὶ πάλιν εἰς αὐτὴν, κατὰ τὴν θεῖαν Γραφήν, ἐπὶ τὸν ἴδιον ἑμετόν

Ὡς ἐκ τούτου ἡ Ἱερά μου μετάνοια, εἰσηγείται καὶ παρακαλεῖ τὴν Ἱ. Κοινότητα, ἵνα εὐαρεστηθῇ -ὡς Ἀνωτάτῃ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου Ἀρχῇ- καὶ μεριμνήσῃ διὰ τὴν παντελῆ κατάργησιν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει τῶν ραδιοφώνων, ὡς ὑπονομευόντων καὶ ἐπιβουλευομένων αὐτὴν ταύτην τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν καὶ ὑπαρξίν του. Καὶ πρὸς τοῦτο νὰ καταργηθῇ, πρῶτον τῆς Ἱεράς ἡμῶν Κοινότητος, ἵνα μὴ δικαιολογῶνται καὶ οἱ λοιποὶ παραδειγματιζόμενοι δῆθεν ἀπ' αὐτὴν». Τῇ 19) 9) 1958 ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου.

Εὐθύς μετὰ ταῦτα ἡ Ἱερά ἡμῶν Μονὴ (Ἁγ. Παύλου) προέβη εἰς νέαν ἐνέργειαν ζητήσασα ἐγγράφως παρὰ τῆς Ἱ. Κοινότητος ὅπως αὕτη θέσῃ ὡς θέμα εἰς τὴν πρῶτην Ἱ. Δισειναύσιον Σύναξιν τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου τὸ θέμα τοῦτο ὑπὸ τὴν ἐξῆς διατύπωσιν: « Ἐπειδὴ ἡ Ἱ. Μονὴ Ἁγ. Παύλου θεωρεῖ τὸ ραδιόφωνον μεταξὺ τῶν ὀργάνων, τῶν ὁποίων ἀπαγορεύεται ἡ χρῆσις ἐν Ἁγίῳ Ὁρει δυνάμει τοῦ 37ου ἀρθροῦ τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ Χάρτου, εἰσηγείται νὰ ληφθοῦν νομοθετικὰ μέτρα πρὸς κατάργησιν αὐτοῦ». Οὕτω ἡ εὐθύνη πλέον μεταβιβάζεται εἰς τὸ Ἀνώτατον Νομοθετικὸν καὶ Δικαστικὸν τοῦτο Σῶμα τοῦ Ἁγ. Ὁρους καὶ θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι σταθμίζον τοῦτο τὴν κατάστασιν, θὰ ἐξαρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του καὶ διὰ μιᾶς ἱστορικῆς ἀποφάσεως θὰ δώσῃ τὴν συμφέρουσαν λύσιν εἰς τὸν Ἱερόν ἡμῶν Τόπον, ἄλλως τὸ Ἁγιον Ὁρος θὰ λάθῃ τὴν πλέον ἐπικίνδυνον στροφὴν πρὸς τὴν κοσμικοποίησιν αὐτοῦ καὶ τὴν πνευματικὴν κατάπτωσιν.

Ἐπ' αὐτοῦ πολλοὶ μοναχοὶ καὶ κοσμικοὶ μᾶς ἀπηύθυνον διαφόρους ἐπιστολάς ἀναφέροντες καταχρήσεις τῶν κατόχων ραδιοφώνων καὶ γενικῶς ἐπὶ τῆς καταστροφικῆς αὐτῶν ἐπιδράσεως. Μεταξὺ τούτων ἐξέχουσαν θέσην κατέχει ἐπιστολὴ εὐλαβεστάτου φίλου ἀναγνώστου μας ἐξ Ἀθηνῶν ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς Ἀγιορείτας καὶ τὴν ὁποῖαν εἴμεθα ὑποχρεωμέ-

νοι νά δημοσιεύσωμεν με περικοπᾶς τινας, ἀκριβῶς δι' ν' ἀντιληφθοῦν οἱ κάτοικοι τῶν ραδιοφώνων τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν προξενοῦν εἰς τὸ "Αγ. Ὁρος καὶ τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Αὕτη ἔχει ὡς ἀκολουθῶς :

Ἄγαπητοὶ Ἀγιορεῖται,

προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ ραδιοφώνου

(Σᾶς ὁμιλεῖ ἕνας κοσμικὸς)

«Ὡς γνωρίζομεν πάντες ἀπὸ τὰ συμβαίοντα εἰς τὴν ζωὴν, ὅταν ἐμφανισθῇ ἕνας λύκος εἰς ἕνα χωρίον, σηκώνονται ὅλοι οἱ κάτοικοι καὶ με κάθε μέσον, ἐν σπουδῇ καὶ ἀγωνίᾳ, καταδιώκουν αὐτὸν μέχρι οὗ ἢ φρονεύσουν αὐτὸν ἢ θέσουν ἐκτὸς ὁρίων» καὶ δὲν ἐπιστρέφουν ἂν δὲν βεβαιωθοῦν ὅτι ἐξέλιπεν ὁ κίνδυνος.

Ἐὰν λοιπὸν διὰ τὸν φαινόμενον λύκον γίνεται τόσος θόρυβος καὶ τσαούτη καὶ τοιαύτη κίνησις, ὅποση νομίζετε, ἀγαπητοὶ μοναχοί, πρέπει νά γίνεται διὰ τὸν νοητὸν λύκον, ὅστις δὲν ἀπειλεῖ τὰ ἄλογα πρόβατα, ἀλλὰ τὰ λογικά, τὰς ψυχὰς τῶν προβάτων τῆς ποιίμνης τοῦ Χριστοῦ καὶ δὴ τὰς ψυχὰς τὰς ὑμετέρας, οἵτινες ἠρνήθητε τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ; διότι σᾶς μισεῖ (ὁ διάβολος) πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς (τοὺς κοσμικοὺς), καὶ διὰ τοῦτο ἐνῶ εἰς ἕνα ἕκαστον ἀπὸ ἡμᾶς διατίθεται ἕνας (διάβολος), εἰς ὑμᾶς δὲ ἀνά τρεῖς, διότι τὸ ἰδικὸν σας ἔργον θεωρεῖ ὅπως καὶ εἶναι - κατὰ πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ τὸ ἔργον τῶν κοσμικῶν, καὶ ὅταν κατορθώσῃ καὶ νικήσῃ ἕνα μοναχόν, στεφανοῦται καὶ δοξάζεται ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν του (τὸν Ἑωσφόρον) ὡς ἄλλος ἥρωας. Ἐνῶ ἡμᾶς γνωρίζει ὅτι εἴμεθα χλιαροὶ εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀδύνατοι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ θείου θελήματος.

Διὰ τοῦτο πρέπει ἀμέσως νά σηκωθῆτε ὅλοι μαζῇ χωρὶς νά λείψῃ κανεὶς καὶ νά κηρύξτε συναγερμόν, καὶ νά καταβῆτε εἰς τὰ δύο κέντρα τοῦ τόπου τῆς ἡσύχου καὶ εἰρηνικῆς Πολιτείας σας, τὰς Καρυὰς καὶ τὴν Δάφνην (ὅπου ἔθεσε τὰς βάσεις του ὁ πανοῦργος, ἵνα ἐκεῖθεν διεξαγάγῃ ἀσφαλῶς τὸν ἐναντίον σας ψυχοκτόνον του πόλεμον), καὶ νά ἐκδιώξῃτε αὐτὸν ἐκεῖθεν.

Τὴν εἶδησιν δὲ ταύτην -τὴν ἀνέλπιστον καὶ ἀπροσδόκητον, καὶ ἡ ὁποία πρῶτον ἐμένα τὸν κοσμικὸν ἐτάραξε καὶ ἀνησύχησεν- ἐλάβομεν ἀπὸ τὸ λαμπρὸν περιοδικὸν σας καὶ ἀγαπητὸν ἡμῖν « Ἅγιον Παῦλον τὸν Ξηροποταμίτην », ὅστις ὄχι μόνον ἀξιεπαίνως ἀπεδοκίμασε τὸ γεγονός, ἀλλὰ καὶ ἔλαβε τὰ ἐπιβεβλημένα μέτρα ἐναντίον τῆς εἰσαγωγῆς καὶ λειτουργίας τοῦ ραδιοφώνου εἰς τὴν περιφέρειαν του, « ὅστις εἶναι τόπος ἡσυχίας καὶ ψυχικῆς ἀνατάσεως καὶ οὐχὶ τόπος ἀναψυχῆς καὶ διασκεδάσεων ».

Καὶ τῷ ὄντι, ἐὰν ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον πρᾶγμα ἀσυμβίβαστον, ἀταίριαστον καὶ ἀνάρμοστον, τοῦτο εἶναι τὸ "Ἅγιον Ὁρος καὶ τὸ ραδιόφωνον, ὅπως εἶναι σήμερον. Φωναί, δηλαδῆ, καὶ θόρυβος καὶ ὄχλαγωγία, καὶ πολυλογία, καὶ ἀστείότητες, καὶ ματαιολογία, καὶ εὐτραπεία, καὶ τὸ κυριώτερον καὶ τὸ ἐπικρατοῦν καὶ τὸ πλεονάζον πάντων - τραγούδια, τραγούδια, τραγούδια ἀηδῆ καὶ ἀτελειώτα, τραγούδια ἐρωτικά,

τραγούδια θεατρικά ἀπὸ θεατρίνας γυναῖκας καὶ ἑλαφρῶν ἡθῶν μὲ ἑλαφρὰν μουσικήν, εἰς ἓνα τόπον τόσον ἱερόν, τόσον σοβαρόν, τόσον ἤσυχον, ἤρεμον καὶ γαλήνιον, οἷον εἶναι τὸ περιφημον ἀνά τὴν σύμπασαν Ἁγιον Ὅρος. Ἄν εἶναι δυνατὸν ὄχι νὰ συζητηθῆ, ἀλλ' οὐδὲ νὰ ἀκουσθῆ πόρρωθεν ἓνα τοιοῦτον πρᾶγμα.

Τίς τῶν μοναχῶν ἀγνοεῖ τὸν Μέγαν Ἀρσένιον μὲ τὸν διακαῆ πόθον τοῦ πρὸς τὴν ἡσυχίαν; Αὐτός ποτε « παραβαλὼν πρὸς τινας μοναχοὺς, ὧν πλησίον κάλαμοι ἦσαν, αὖραις ἠρέμα διασειόμενοι, ἔφη πρὸς αὐτούς· τίς ὁ σεισμὸς οὗτος; τῷ γὰρ ἡσυχίας ἐρῶντι πρὸς ἀλήθειαν, οὐδὲ στρουθίου φωνῆ πάντως ἀνεκτή. πῶς οὖν ὑμεῖς σειμοῖς τοιούτοις κατακτυπούμενοι, καθαρῶς δυνησεσθε ἠρεμεῖν; » Ἀκούετε; « σεισμὸν » ἀπεκάλεσε τὸ ἀπλοῦν θρόισμα τῶν κινουμένων καλάμων ὁ θαυμαστός οὗτος Πατήρ, ἀλλ' οὐδὲ καὶ ἐνὸς σπουργίτου φωνῆν ἐθεώρησεν ἀνεκτὴν εἰς τὴν μοναχικὴν ζωὴν. Καὶ ἐπειδὴ ἐμνήσθησαν τοῦ Εὐεργετινοῦ -τοῦ χρυσοῦ καὶ αἰωνίου τούτου Κώδικος τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας- συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τοὺς μοναχοὺς ὅλου τοῦ κόσμου, νὰ διέλθωσιν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μὲ πολλὴν προσοχὴν τὰ ἀναφερόμενα εἰς ὀλόκληρον τὸ Ε' Κεφάλ. ἀπὸ σελ. 415-423, (ὅν καὶ ἀναμφιβόλως τὰ γνωρίζουν). Διότι εἰς αὐτὸ μὲ τὰ παραγγέλματα καὶ τὰ παραδείγματα του διατυποῦνται πληρέστατα καὶ λύεται τελειωτικὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀπολύτου ἡσυχίας, ἣτις τὸ ζωτικὸν καὶ ἀπαραίτητον στοιχεῖον -ὄξυγόνον- τῆς ζωῆς τῶν μοναχῶν (ἐν πολλοῖς καὶ τῶν κοσμικῶν), οὗ ἄνευ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ οὐδεὶς μοναχός.

Ἐάν λοιπὸν δι' ὀλίγον θόρυβον καλαμιῶν ὁ σοφὸς Ἀρσένιος ἠλεγξεν ἐκείνους τοὺς μοναχοὺς, οἵτινες ἠνείχοντο αὐτόν, τί θὰ ἔλεγε καὶ τί θὰ ἔκαμε ἂν ἤρχετο σήμερον καὶ ἔβλεπε καὶ ἤκουε τὸ ραδιόφωνον μὲ τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας καὶ κοικίλας φωνὰς τῶν θεατρίνων γυναικῶν, μὲ τὰ προκλητικὰ καὶ ἄκρως σκανδαλωδῆ ἐρωτικά τραγούδια καὶ ἄλλα πολλὰ παρόμοια, πλησίον τῶν μοναχῶν; Ἀσφαλῶς: ἢ θὰ ἀπεκῆρυττεν αὐτούς (τοὺς μοναχοὺς) ἀμέσως ὡς ἐκπεσόντας τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν θέσεως καὶ ἀποβαλόντας πᾶν ἴχνος μοναχικοῦ γνωρίσματος -ἀγιότητος, σεμνότητος, αἰδοῦς, εὐλαβείας, σοβαρότητος, σωφροσύνης, πένθους, μετανοίας, κατανύξεως, πνευματικότητος καὶ τὰ παρόμοια, ἢ θὰ ἀπεχώρει ἀμέσως ἔντρομος, καὶ θὰ ἔφευγε, θὰ ἔφευγε μὲ τὸ φυσικὸν ἰδίωμα ποῦ εἶχε νὰ φεύγῃ τοὺς κοσμικοὺς θορύβους, μὲ βῆμα ταχύτατον, ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρον τῆς γῆς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον. Τόσον μακρὰ!

Καὶ τώρα ἀκούσατε οἱ ἀφελεῖς, αἱ ἀνίδεοι τοῦ μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ διαβόλου πολέμου, καὶ ἀμύητοι τῶν δύο ἄκρων ἀντιθέτων μυστηρίων -τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ἀμαρτίας- τὸν ἀληθῆ καὶ πραγματικὸν ὄρισμόν τοῦ ραδιοφώνου, καὶ κανονίσατε ἀναλόγως τὴν ἀπέναντι αὐτοῦ στάσιν σας· διότι ἓνας χριστιανός, καὶ δὴ ὁ ἀνώτερος αὐτοῦ μοναχός, ἂν δὲν γνωρίζῃ ἀκριβῶς τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἁγίου προσώπου ἢ πράγματος ἀφ' ἑαυτοῦ, ἢ παρ' ἄλλου, ἢ παρὰ Θεοῦ (διὰ τῆς προσευχῆς), εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ἀποφύγῃ τὴν βλάβην του, ἢ νὰ ἴσῃ προξενεῖ εἰς αὐτὸν κατ' ὀλίγον καὶ ἀνεπαισθήτως, ἐν τῷ σεμνῷ ὀνό-

ματι τῆς ἐπιστήμης, ὁ πανοῦργος ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου διάβολος.

Ραδιόφωνον ἐστὶ λύκος ὑπὸ δορὰν προβάτου· ὄνος μὲ λεοντῆν· δηλητήριον ἐντὸς μέλιτος· δέλεαρ τῶν κέρπων (κούφων) ἀνθρώπων· συγκόλλησις τῶν ἀσυγκολλήτων καὶ συμβιβασμὸς τῶν ἀσυμβιβάστων· ἔνωσις τῶν φύσει ἐχθρικών καὶ πολεμίων πρὸς ἄλληλα· φιλία βιαία καὶ ἀναγκαστική· συγκοινωνία Χριστοῦ καὶ διαβόλου· κρᾶσις τῶν ἀκράτων καὶ μίξις ὄξους μὲ νέκταρ· φίλος φαινομενικός· ἐχθρὸς κεκρυμμένος· φίλος τῶν φιλοκόσμων· ἐχθρὸς τῶν φιλοθέων· τέρψις ἀκοῆς φιληδόνων -γερόντων, ἐφήβων, νέων, νεανίδων, παίδων· μολυσμὸς καὶ θλίψις χριστιανῶν νέων -αιδημόνων, φιλάγων, καὶ φιλαρέτων· χεῖμαρρος ἀκατάσχετος ἔρωτος σαρκικοῦ καὶ βρωμεροῦ, καὶ ἀγάπη ἄνομος ἀδιακρίτως γυναικὸς ὑπάνδρου ἢ ἀνυπάνδρου. Ραδιόφωνον ἐστὶ, ἀρχή, Ἐκκλησία, καὶ τέλος, θέατρον· εἰσοδος (δηθεν) παραδείσου, πράγματι δὲ κολάσεως· φωνὴ σωτηρίας καὶ κρημνὸς ἀπωλείας· προσωρινοὶ λόγοι ἀρετῆς, καὶ διαρκῆ ἔργα ἁμαρτίας. Ραδιόφωνον ἐστὶ, μικρὸν καὶ ὀλίγον καὶ ἀδύνατον καλὸν μετὰ μεγάλου καὶ πολλοῦ καὶ πανισχύρου κακοῦ, -τοῦ τυφλοῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ σαρκικοῦ ἔρωτος-, ὅπερ (κακὸν) καταβάλλει καὶ κατεξουσιάζει, καταβροχθίζει καὶ ἐξαφανίζει καὶ τὸ ὀλίγον καλόν. Ραδιόφωνον ἐστὶ, ὡς λέγει ὁ θεὸς Ἰάκωβος «πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρούουσα καὶ γλυκὴ καὶ πικρὸν», ὅπερ φύσει ἀδύνατον· διὰ τοῦτο καὶ ἔθεσε τὸ ἐρωτηματικόν· ἀλλὰ καὶ ἂν γίνῃ τερατιῶδες τοῦτο, τότε τὸ πικρὸν θὰ ἀχρηστεύσῃ τὸ γλυκὴ, καὶ θὰ καταστήσῃ αὐτὸ ἀνίκανον νὰ κορέσῃ τὴν δίψαν τοῦ πίνοντος. Μόνον τοῦτο; καὶ ἂν εἶναι δηλητήριον; πῶς θὰ τὸ ἀποφύγῃ; τὸ εἶπομεν ἀνωτέρω ὅτι εἶναι τέχνασμα πανοῦργον τοῦ παμπονήρου διαβόλου, ὅστις, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ψυχοφθόρου καὶ ἀνθρωποκτόνου σκοποῦ του, πάντοτε ἐπενδύει «καμουφλάει», τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα, ἢ τὰ σκότεια ἔργα του, μὲ τὰ καλὰ ὀνόματα· π. χ. τὰ καρναβάλια μὲ τὸ Τριώδιον, τὰς πορνομοιχείας μὲ τὰ ἄνθη τοῦ Μαΐου, λαμβάνει τὸ σχῆμα τοῦ φωτεινοῦ ἀγγέλου, ὑποκρίνεται διὰ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, τῶν μασόνων, τὸν φιλάνθρωπον καὶ ἐλεήμονα χριστιανόν, διὰ νὰ κρημίσῃ τὸν Χριστιανισμόν. Δὲν εἶδατε πῶς ἐξεμεταλλεύθη τὴν ἐπιπολαιότητα τῶν προγόνων μας ἐν τῷ ἀρχαίῳ παραδείσῳ; «θεοὶ ἔσθεσι, γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρόν», εἶπεν εἰς αὐτούς. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Ὡ τῆς συμφορᾶς! Αὐτὸ πού γνωρίζομεν ὅλοι, καὶ ἐδοκιμάσαμεν ὅλοι εἰς τὴν ζωὴν μας ὅπως ὁ γενάρχης μας Ἀδάμ! Ἐξορία ἐκ τοῦ παραδείσου - θάνατος !!! «Πέφυκε γὰρ πῶς ἢ κακία τῷ τοῦ καλοῦ προσήματι ἐγκαλύπτεσθαι» καὶ γὰρ τὰ οἰκεία αἵσχη τῆ ἀρετῆς ἐπιτροιβεται» λέγει καὶ ὁ θεὸς ἐκ Δαμασκού Ἰωάννης.

Ἄς φοβηθῶμεν λοιπὸν πολὺ, πάρα πολὺ, ἀγαπητοὶ Ἄγιορεῖται, τὸν διάβολον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι τοὺς Δαναοὺς, καὶ δῶρον -ραδιόφωνον· φέροντα. Ἰδοὺ ὡς γνωστόν, σεις ἔχετε τὸ μοναδικὸν προνόμιον ὡς νόμον ὑπερφυσικὸν -οὕτως εἶπεν- νὰ μὴ δέχεσθε εἰς τὸν τόπον σας γυναῖκα ὡς σκανδαλοποιὸν καὶ ἐπικινδυνον εἰς τὴν οὐρανοδόχον πορείαν σας πρόσωπον. Καὶ πολὺ δικαίως· Διότι τὸ Ἅγιον Ὅρος θεωρεῖται ὡς ἓνα Μέγα καὶ ὑπαίθριον Κοινόβιον ἐκ πολλῶν ἀνδρικών Κοινοβίων συνιστάμενον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ εἰσελθῇ γυναῖκα, ἔστω, καὶ μοναχὴ, ἥτις δέον νὰ μείνῃ εἰς ἰδίαν Μονήν. Ἐὰν «φυλὴ Λευὴ καθ' ἑαυτήν, καὶ αἱ γυναῖκες καθ' ἑαυτάς» κατὰ τὴν θείαν διάταξιν, διατι τοῦτο νὰ μὴ ἐφαρμοσθεῖται καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ὡς ἀσφαλέςτατος ὅρος διὰ τὴν ἀγωνιστικὴν ζωὴν καὶ τῶν δύο φύλων. (συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Τὸ Σωτήριον Φάρμακον. (Ἐννέα ὀμίλια περὶ Μετανοίας). Νεοελληνικὴ ἀπόδοσις Παναγιώτου Στάμου. Σχήμα 8ον (μέγα), σελ. 128 Ἀθῆναι 1958 τύποις Χ.Ε.Ε.Ν.

Ἡ Μετανοία ὑπῆρξε τὸ κήρυγμα τῶν προφητῶν, τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων καὶ γενικῶς τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις συνεχίζει τοῦτο μέχρι σήμερον καὶ ἐντονώτερον τὸ ἐπαναλαμβάνει διὰ τε τῆς ὕμνολογίας καὶ τῶν ἀναγνωσμάτων κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νηστείας, ἥτις κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον εἶναι ἀδελφὴ τῆς Μετανοίας καὶ τῶν ἀξίων τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν κλήσεως κηρῶν τοῦ Θεοῦ λόγου. Τόσον συγκινεῖ τὸ κατανυκτικὸν ἐκεῖνο «Τῆς Μετανοίας ἀνοιξὸν μοι πύλας Ζωοδότα...»!

Μετανοίας κηρύγματα τοῦ μεγαλοφυοῦς κήρυκος τοῦ Θεοῦ λόγου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἶναι καὶ αἱ ἀνωτέρω ἐννέα ὀμίλια, αἵτινες ἐξεφωνήθησαν ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν, καὶ τὰς ὁποίας ἀπέδωκεν εἰς τὴν Νεοελληνικὴν ὁ φίλος θεολόγος κ. Παναγ. Στάμος.

Ἐν ἀρχῇ προτάσσεται εἰσαγωγὴ ἐκ σελ. 5, ἐν ἣ τονίζεται ἡ μεγάλη σημασία τῆς μετανοίας διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν. Ἔπεται ἐλευθέρως μεταφραστικῶς εἰς ἀπλὴν καθαρεύουσαν, ἐν ἣ διαιρεῖται ἐκάστη ὀμίλια εἰς ἐνότητα μὲ ζωηρὰς ἐπιγραφὰς καὶ διαφωτιστικὰς ὑποσημειώσεις. Ἐν τέλει παρατίθεται πίναξ κυρίων ὀνομάτων καὶ θεμάτων.

Ὁ μεταφραστὴς ἔθεσεν ὡς τίτλον «τὸ Σωτήριον φάρμακον» διότι οὕτω χαρακτηρίζει τὴν μετανοίαν καὶ ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος, προέβη δὲ εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην «ἵνα ἡ ἔκκλησις πρὸς μετανοίαν τοῦ μεγάλου Πατρὸς ἀκούσθῃ εὐρύτερον» καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ εὐλογήσῃ ταύτην «ἵνα φέρῃ καρποὺς μετανοίας πρὸς δόξαν τοῦ Παναγίου Ὀνόματός Του».

Αὐτὴν τὴν εὐχὴν διατυποῦμεν καὶ ἡμεῖς καὶ θερμῶς συνιστῶμεν τὸ εἰς τὸ φάρμακον τῆς ψυχῆς ἀναφερόμενον βιβλίον τοῦτο τοῦ μεγάλου Πατρὸς εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἡμῶν ἀναγνώστας, ἀφοῦ τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον εἰς πάντας καὶ καθημερινῶς δεόν νὰ χρησιμοποιοῦται, διότι ὡς εἶπε καὶ ὁ Μ. Βασίλειος «ἀνθρώπων οὐδεὶς ἀναμάτητος».

«Θέλεις νὰ μάθῃς πόσον στολίζει τοὺς ἀνθρώπους ἡ νηστεία, πόσον τοὺς προφυλάσσει καὶ τοὺς ἀσφαλίζει ἀπὸ τὸ κακόν; Σκέψου, σὲ παρακαλῶ, τὸ μακάριον καὶ θαυμαστὸν γένος τῶν Μοναχῶν Οὗτοι δηλαδὴ τοὺς θυροὺς τοῦ κόσμου ἐγκαταλείψαντες καὶ πρὸς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν ἀνατρέξαντες καὶ τὰς καλύβας τῶν εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐρήμου ὡς εἰς γαλήνιον λιμένα στήσαντες, τὴν νηστείαν σύντροφον καὶ συμμετόχον καθ' ὅλον τὸν βίον τῶν ἔλαβον. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ἀγγέλους αὐτοὺς ἀπὸ ἀνθρώπων τοὺς ἔκαμε, ὄχι μὲ μόνον ἐκείνους, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῶν πόλεων, ὄσους ἤθελεν εὖρει νὰ ἀκολουθοῦν αὐτήν, πρὸς τὸ ἴδιον τῆς φιλοσοφίας ὕψος ἀνυψῶναι». (Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τὸ Σωτήριον Φάρμακον σελ. 57).

Γ. Ἀλεξάνδρου Λαυριώτου, Ὁδηγὸς Ἁγίου Ὄρους Ἀθῶ. Ἀθῆναι 1957 σχ. 8ον σελ. 205.

Σπουδαῖον κενὸν ἐπλήρωσε τὸ νέον τοῦτο ἔργον τοῦ Γέροντος Ἀλεξάνδρου, διότι περιέχει πᾶν ὄχι δεόν νὰ γνωρίζῃ ὁ βουλόμενος νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Ἅγιον Ὄρος πρὸς εὐδόωσιν τοῦ σκοποῦ του.

Ἐν ἀρχῇ ὑπάρχει ἀρθρον λίαν διαφωτιστικὸν περὶ τῆς παγχοισιανικῆς σημασίας τοῦ Ἁγ. Ὄρους, τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. Λούβαρι. Ἔπονται χρήσιμοι ὁδηγία διὰ τοὺς ἐπισκέπτας καὶ σύντομος ἱστορικὴ ἐκάστης Μονῆς μετὰ φωτογραφίας καὶ ἄλλα μέγα διαφέροντα προξενούσα πληροφορία περὶ Σκητῶν, Καθισμάτων κλπ.. Ἡ ἔκδοσις λίαν καλαισθητῶς, ἐπιμελημένη καὶ ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸν συντάκτην του ἐκδότην καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ ὁποῖον δι' αὐτῆς καθίσταται εὐρύτερον γνωστόν, ἔστω καὶ μετὰ χίλια ἔτη. Καὶ ἦτο πλέον καμάρως νὰ γίνῃ γνωστόν. Θερμῶς συγχαίρομεν τῷ συγγραφεῖ.

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

«Δίδου σοφῶ ἀφορμὴν καὶ σοφώτερος ἔσται». (Παρ. Δ. 9)

Ἡ χιλιετηρίς.

Ἐφήμερος εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ. «Σκιάς ὄναρ ἄνθρωπος» ὡς εἶπεν ὁ Πίνδαρος. Μόνον ὁ Θεὸς εἶναι αἰώνιος, ἀναλλοίωτος καὶ ἄχρονος. Ὁ ἀσθενὴς ὁμως ἄνθρωπος, ὁ εὐθραστός αὐτὸς κάλαμος, κατὰ τὸν Πασχάλ, ὅταν ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν καὶ ἔνωσιν μετὸν Θεὸν τὸν παντοδύναμον, ὅταν συνδεθῇ μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς εἰς Αὐτὸν ὑποταγῆς, νικᾷ τὸν χρόνον καὶ τὴν φθοράν· καὶ ἀπόδειξις τούτου τὸ Ἅγιον ἡμῶν Ὅρος. Μετὰ τριετίαν συμπληροῦνται χίλια ἔτη, ἀφ' ἧς αἱ ἅγιοι χεῖρες τοῦ Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου μετ' Οἰκονόμον τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ἔκπιζον τὴν Λαύραν καὶ ἔθετον τὰς βάσεις τοῦ κοινοβιακοῦ Μοναχισμοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ. Ποσὰ μεταβολαὶ ἐκτοτε ἐγένοντο εἰς τὸν κόσμον! Ἐθνη καὶ αὐτοκρατορίαι ἰδρῦθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν. Πολιτικά συστήματα ἐξέλιπον καὶ ὑπὸ ἐτέρων ἀντικατεστάθησαν. Ἐν μένει ἀναλλοίωτον ὡς ἦτο ἀρχῆθεν, οἱ μοναχικοὶ θεομοὶ τοῦ Ἁγίου Ὅρους καὶ τὰ εὐαγῆ αὐτοῦ Σκηνώματα, ἐν οἷς ἄνθρωποι τὰ τοῦ κόσμου ἀπαρνηθέντες ἐξ ἐφέσεως πρὸς τὴν ἡθικὴν τελειότητα προσεύχονται ἐξ ἀγάπης ὑπὲρ ἐκείνων, οἰτινες παραμελοῦσι τὸ ἱερόν τοῦτο καθῆκον. Χίλια χρόνια! Μεγάλη ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ Ὑποχρέωσις καὶ ἡμῶν νὰ δοξολογήσωμεν καὶ εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τοῦτο. Εὐλογος ὁθεν καὶ πλήρως δεικαιοποιημένη ἡ ἀπόφασις νὰ πανηγυρισθῇ ἡ χιλιετηρίς τοῦ Ἁγίου Ὅρους· νὰ πανηγυρισθῇ ὁμως βυζαντινῶς καὶ μοναχοπρεπῶς πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Αἱ ὑπηρεσίαι του.

Διὰ τὸν πανηγυρισμὸν ὁμως τούτου θὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ τονισθοῦν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Ἁγίου Ὅρους πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν, τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν καὶ τὰ ὀρθόδοξα Χριστιανικὰ Κράτη, αἵτινες ἢ ἀγνοοῦνται ἢ παραβλέπονται. Τὸ Ἅγιον Ὅρος κατὰ τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν ὑπῆρξεν ὁ ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, κατὰ δὲ τοὺς ζοφεροὺς χρόνους τῆς δουλείας ὁ παρῆγορος καὶ φύλαξ ἄγγελος καὶ φωτοδότις τῶν ραγιαδῶν χριστιανῶν. Ὁ Μάξιμος ὁ Γραικὸς ποῦ ἐφάτισε τοὺς Ρώσους, ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ποῦ ἀπεσόβησε τὸν ἐκμουσουλμανισμὸν τῆς Ἡπείρου καὶ πλείας ἄλλῃ ἱεραποστολῶν χριστιανικώτατα δρασάντων εἰς Βουλγαρίαν καὶ Ρουμανίαν, τὸ Ἅγιον Ὅρος εἶχον ὡς ὀρμητήριον. Ταῦτα εἶναι ἀλήθειαι λησμονηθεῖσαι, αἵτινες θὰ ἀναδυθῶσιν ἐκ τῆς λήθης κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς χιλιετηρίδος.

Ἡ ἐξήγησις.

Πολλάκις ὁ ἄνθρωπος διερωτᾶται διατι ὁ πανάγαθος Θεὸς νὰ ἐπιτρέψῃ οἱ πιστοὶ δούλοι του νὰ θλίβωνται καὶ κακοποιοῦνται ὑπὸ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀνομίας· διατι Ἐκκλησίαι ὀλόκληροι ἐπὶ μακρὸν νὰ σαλεύωνται ὑπὸ διωγμῶν. Ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας ἐδιώκετο ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Ἐπὶ τεσσαράκοντα συνεχῆ ἔτη διώκεται ἡ μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας. Τὴν ἀπάντησιν τὴν δίδει εἰς ἐκ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας «ἵνα τῆς πίστεως τὴν ἰσχὴν γνωρίσῃς πολεμουμένης, καὶ διὰ τῶν κωλυόντων αὐξανομένης» δηλαδὴ διὰ νὰ μάθῃς τὴν δύναμιν τῆς πίστεως, ἡ ὁποία πολεμεῖται καὶ διὰ τῶν ἐμποδίων αὐξάνει. Τὴν δίδει καὶ ἡ σύγχρονος πραγματικότητα. Ὁ ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Τυὼν Γκάνθερ ἐπισκεφθεὶς τὴν Ρωσίαν γράφει «Ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἔκαμε τὴν μεγαλυτέραν ἐντύπωσιν ἦτο ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι ἦσαν κατάμεστοι πιστῶν.... Εἶναι φανερόν ὅτι καὶ ποῦ ὁμοιάζει πρὸς θρησκευτικὴν ἀναγεννησιν συντελεῖται εἰς τὴν Σοβιετικὴν ἔνωσιν παρ' ὅλα τὰ ἐμπόδια». Ἴδου ἡ ἐξήγησις. Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν στροφή διὰ τῶν θλίψεων, ἀφοῦ δὲν θέλομεν νὰ στραφῶμεν πρὸς αὐτὸν διὰ τῶν ἀνέσεων.

Εἰς τὰ ὄρη!»

Ὅταν ἀνέλθῃ τις εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ οὐρανογαίτονος Ἄθω, καὶ εἶναι πολλοὶ οἱ ἀνερχόμενοι ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως, καὶ κατοπεύσῃ τὰ κάτω, παρατηρεῖ ὅτι τὰ μὲν ἔχοντα ὄγκον μέγαν σμικροῦνται, τὰ μικρὰ καθίστανται τελείως ἀθέατα καὶ γενικῶς οὐδεμίαν αἰσθησιν προξενοῦν εἰς τὸν ἀφ' ὑψηλοῦ παρατηροῦντα, διότι οὗτος θέλγεται ἀπὸ τὰ κάλλη τῶν αἰθερίων στρωμάτων.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν. Ὅσον ὁ ἄνθρωπος προάγεται πνευματικῶς καὶ εἰς ὑψηλοτέρας σφαίρας ἠθικῆς τελειότητος ἀνέρχεται, τόσον περιφρονεῖ τὰ ἐγκόσμια πράγματα, πλοῦτον, δόξαν, τιμὰς, ἀπολαύσεις. Τὰ θεωρεῖ ὡς μὴ ἔχοντα ἀξίαν, σκύβαλα, ὡς τὰ ἐθεώρει ὁ ὑπιδέτης Παῦλος (Φιλ. γ' 8) Ὅσον δὲ χαμηλὰ εὐρίσκειται, τόσον τὰ προσέχει καὶ προσκολλᾶται εἰς αὐτά. Ὑψηλὰ λοιπὸν ἄς ἀνέλθωμεν διὰ νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια, τρωπικῶς ὄχι τοπικῶς «εἰς τὰ ὄρη ψυχῆ ἀρθῶμεν, ὅθεν βοήθεια ἦξει» Εἰς τὰ ὄρη τῶν πνευματικῶν ἀνατάσεων, ὅπου μετεωρίζεται ἡ θεοφιλὴς ψυχὴ, κατὰ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πρὸς τὸ θεῖον ἐξομοιοῦται. Ἐκεῖ οὐδὲν θέλγει αὐτὴν τῶν τοῦ βίου τερπνῶν πρὸς χαμαιζηλίαν.

Ὁ Ἀμερικῆς Μιχαήλ.

Αἰφνιδίως καὶ προώρως, ἅτε ἀναλώσας ἑαυτὸν λόγῳ ἐντατικῆς καὶ συνεχούς ἐργασίας ὑπὲρ τῆς λαχούσης αὐτῷ Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κυρὸς Μιχαήλ.

Ὁ ἀποικόμενος Πρωθυεράρχης ὑπῆρξεν ἀναντιλέκτως ἐκ τῶν μεγάλων μορφῶν τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μὲ πολλὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς καὶ τὴν βασικὴν πασῶν, τὴν ταπεινοφροσύνην, ὧν κεκοσμημένος εὐρείας ἀντιλήψεως καὶ θιασώτης παντός πρὸς δόξαν Χριστοῦ ἐργαζόμενος ἀρχιερεύς· ἔχων βαθεῖαν θεολογικὴν καὶ φιλοσοφικὴν μόρφωσιν, πρὸς ὄντα φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα πολλὰ, συγγραφικὴν δρᾶσιν ἀξιόλογον, εὐρείαν γνωσσομάθειαν, ὀργανωτικὰς ἰκανότητας, ἀποστορῶν πρὸς νεοτερισμοὺς καὶ φιλοχρηματίας, ζῆλον ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ φόβον Θεοῦ, εἰργάσθη ἀποδοτικώτατα, ὅπου ἐτάχθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας (Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος Ἱ. Μητροπόλεως Μαρωनीας, Πρωτοσύγκελλος Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Προϊστάμενος Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Σοφίας Λονδίνου, Μητροπολίτης Κορινθίας, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς) καὶ ἀφῆκε φωτεινὰ ἴχνη βιαβάσεως. Ἐχὼν ὑπ' ὄψιν τὸν τοῦ Χρυσοστόμου ὅτι «τὸν τῆς Ἐκκλησίας προσετώτα οὐκ ἐκείνης μόνης κήδεσθαι δεῖ τῆς παρὰ τοῦ Πνεύματος ἐγχειρισθείσης αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς κατὰ τὴν οἰκουμένην κειμένης», ἔμερίμνα στοργικῶς περὶ τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δὴ περὶ τῶν διωκομένων τμημάτων αὐτῆς. Ἐναυλοῖ εἰσέτι παραμένουσιν αἱ εἰς παγχριστιανικὰ συνέδρια σοφαὶ αὐτοῦ εἰσηγήσεις περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ αἱ ἀπὸ ραδιοφώνου στηλιτεύσεις τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ ἀθείου κομμουνισμοῦ.

Δυσαναπλήρωτον κενὸν δημιουργεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἢ πρὸς Κύριον ἀποδημία του.

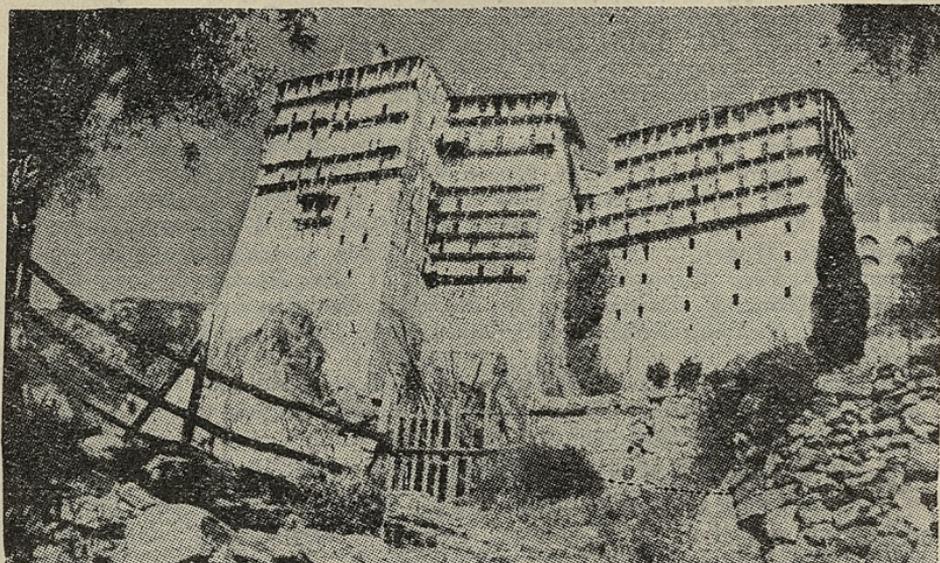
Τὸ περιοδικὸν ἡμῶν τὸ ὁποῖον ἀπῆλαυε τῆς ἐκτιμήσεώς του καὶ ἡ Ἱερά ἡμῶν Ἀδελφότης συμμερίζονται τὴν θλίψιν τῆς Μ. Ἐκκλησίας, διότι ἐστερήθη ἑνὸς ἀριστέως τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ εὐχονται εἰς τὸν Κύριον νὰ τάξῃ τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν ἐν τῇ χορεία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ θριαμβευοσῇ Ἐκκλησίᾳ, νὰ ἀναδείξῃ δὲ ἀντάξιον διάδοχον αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ νὰ ᾖ αἰώνια.

Προσέφεραν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ παρόντος δωρεὰν κυκλοφοροῦντος περιοδικοῦ ἡμῶν οἱ κ. κ. Γεώργ. Λάσκαρης δικηγόρος Ἄργοςτόλιον δοχ. 100, Ἄμφιλ. Εὐγενίδης φαρμακοποιὸς Θεσ)νίκη 200, Ἰωάν. Μεταξᾶς συμ)φος Σάμη Κεφαλληνίας 50, Δημ. Γεροχρηστὸς δικηγόρος Θεσ)νίκη 100, Γεώρ. Σταυρίδης ταξ)ρχος Χωρ)κῆς ἐ. ἀ. 50, Σπ. Παλαζαφεῖρος ἀντ)ρχης Χωρ)κῆς Λαμία 30, Ἰ. Παλαμίδης δικηγόρος Πολύγυρος 50, Ἰωάν. Παπαϊωάννου συν)χος Γυμνασιάρχης Ἀθῆναι 30, Ἰ. Μονῆ Κερνίτσης Τρίπολις 20, Ἄρχιμ. Ἰωάν. Κατσιμίγας Λιτόχωρον 500, Ἰ. Μονῆ Ἀγ. Διονυσίου Ὀλύμπου, ἀρχιμ. Κ. Ἀρώνης Κατερίνη, ἱερ. Β. Γερολιόλιος, ἱερ. Ἰωάν. Καλιακούδας, Ἀθαν. Σιτζούκης, Ἰωάν. Κούκουλης, Γ. Τσοῦκας Λιτόχωρον ἀνά 50, Κυρ. Θεοδωράκογλου Ν. Φώκεια 100, Θωμ. Μακρῆς Γλῶσσα Σκοπέλου 50, Ἰ. Ρουσσοζαζάνης ἐυλέμπορος Ἡράκλειον Κρήτης 50, ἱερομ. Εὐθύμιος κελ. Ἐσταυρωμένος Καρναὶ 30, Γεώρ. Ἰσιδωρος Παντελόπουλος Ἰ. Σκ. Καυσοκαλυβίων 20, Σ. Φαῖτατζίδης, Κ. Ευνόπουλος, Θ. Μολυβᾶς Θεσ)νίκη ἀνά 10, Γεώργ. Πριακονᾶς Ν. Ρόδα Χαλ)κῆς 100, ἱερ. Παναγ. Παπανικολάου Καστέλλι Γραβιᾶς 50.

Ἐσαύτως ἐλάβομεν τὰ βιβλία «Τὸ σωτήριον φάρμακον» 9 ἑμιλία Ἀγ. Ἰωάν. Χρυσοστόμου Νεοελ. ἀπόδοσις κ. Π. Στάμου καὶ «Οἰκογένεια - Ἐκκλησία - Σχολεῖον» κ. Διον. Λατα.

Πρὸς ἅπαντας ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἰ. ἡμῶν Μονῆς.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ. Τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν ἐπισκέφθησαν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ οἱ κ. κ. Ἀλέξ. Τσάν ὀρθόδοξος Κορεάτης, Γ. Σταυρίδης ταξ)χος Χωρ)κῆς ἐ. ἀ. Γ. Ἀφης καθηγητῆς, Κ. Κράνιας τραπεζιτικὸς, Κ. Σάλτας δικηγόρος, Π. Δημητριάδης δικηγόρος, Στρ. Καραϊσᾶς θεολόγος, Δ. Καραϊσᾶς φοιτ., Ἀν. Παγκίδης, Β. Βασματζίδης, Ἰ. Ἀντιβαλίδης, Δ. Παπαθεοτόκης, Ἀμφ. Εὐγενίδης φαρμακοποιὸς, Στ. Παυλίδης, Ἀλέξ. Χατζηδημῶς ἱατρός, Β. Σταυρίδης, Μ. Στρατίδης, Γ. Χαραμῆς φοιτ., Σ. Πεταλωτῆς φοιτ., Χ. Τζώγας θεολόγος, Γ. Σταγιόγλου θεολ., Σ. Σάκης θεολ., Γ. Μιχαῖλ θεολ., Δ. Τσιφτόπουλος θεολ., ἱεροδ. Θεόφιλος Ζησόπουλος, Β. Παπουτσόπουλος φοιτ., Ἀν. Δεληγιάννης φοιτ., Κλ. Γαβριηλίδης, Σ. Ἀναγνώστου φοιτ., Δ. Τσάμης μαθ., Δ. Κουρουκουφόπουλος φοιτ., ἅπαντες ἐκ Θεσ)νίκης, Ἰωάν. Παπαϊωάννου συντ. Γυμνασιάρχης ἐκ Τριπόλεως, Ἀν. Μλιουγουρᾶς ἐξ Ἀμερικῆς, Περ. Παλαχάτζηδᾶκης καλλιτέχνης φωτογράφος ἐξ Ἀθηνῶν, Γ. Τσολακίδης καὶ Γ. Χιώτης φοιτηταὶ ἐκ Δράμας, Χ. Τσουλπαρᾶς δημῶλος, Π. Παπαχριστόφορος, Ἰ. Γεωργιάδης μετὰ 10 ἐτέρων ἐξ Ὀρμυλίας Χαλ)κῆς, οἱ μαθητὰι τῆς Ἀνωτέρας Σχολῆς Πολέμου Σ. Ἰωάννου ἀντ)ρχης, Γ. Μαργαζάκης ἀντ)ρχης, Σ. Ἀναδρανιστάκης ἀντ)ρχης, Κ. Λεωνίδας ἀντ)ρχης, Μ. Κριεκούκης ἀντ)ρχης, Π. Τζανέτος ταγ)ρχης, Μ. Κουμαριανὸς ταγμ. Γ. Σχινᾶς ταγμ., Δ. Βροντὸς ταγμ., Δ. Τσοῦσης ταγμ., Δ. Τσαντῆς ταγμ. Θ. Γιουβάνης λοχαγ., Σ. Πολίτης λοχ., καὶ Κ. Ἀγγελόπουλος ταγμ., Ἰ. Ἀποστολίδης δῆμαρχος Ν. Μουδιωνῶν, Ἰωάν. Γκόνης φοιτ. ἐκ Μεσσηνίας, Ἀναστ. Πολίτης ἀνώτ. ἀξ)κὸς ἐ. ἀ., Ἐμμ. Ἀνάσης γεωπόνος ἐξ Ἀθηνῶν, Χ. Μουχτάρης προϊστ. Ταχ. Δ)σεως Χαλ)κῆς, Ν. Πατερίδης Τμημ. Ταχ. ἐπιθεωρ. Θεσ)νίκης, Ἐ. Ἐμμανουῆλ ΟΤΕ Θεσ)νίκης. Ν. Παλαζαριάς προϊστ. Ταχ)μείου Ἱερισσοῦ, Στ. Λάσκος προϊστ. Στρατωνίου, Χρ. Κουτσὸς προϊστ. Λάφνης, Στ. Σιββᾶς προϊστ. Καρυῶν, Σπ. Κουταβᾶς ἐξ Ἀμερικῆς, Π. Παπαγγέλου πρόεδρος θεολ. φοιτ. Συλλόγου Θεσ)νίκης, μετὰ 19 φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσ)νίκης, Μωρίς Τόδρος ἡγούμε. Ἰ. Μονῆς Ἀγ. Ἀντωνίου Αἰγύπτου, Εὐάγ. Παφίλης, Κ. Γιάντσος, Κ. Καραδημῶς ἐκ Κοζάνης, Β. Μαυρόπουλος φοιτ. ὄδοντ., Θ. Βαλέττας σχεδιαστῆς Ἄλ. Κόκκαλης, Γ. Μπλοβέτης ἐξ Ἀθηνῶν, Γ. Λαμπρόπουλος ὑφασματέμπορος ἐκ Θεσ)νίκης, ἀρχιμ. Ἰεζεκιήλ Δρακάτος ἐκ Κεφαλληνίας, Β. Ἰωσηφίδης, Στ. Κούκης φοιτ. ἐξ Ἀθηνῶν, Ἰ. Παλαμίδης ἐκ Πολυγύρου, Κλ. Γρηγοριάδης ἐκ Θεσ)νίκης, Ἱερ. Ἀστ. Βλαχόπουλος θεολ. ἐξ Ἱερισσοῦ, Κυρ. Θεοδωράκογλου ἐκ Ν. Φωκαίας, καὶ 5 Ἀμερικανοὶ ἐκ τῶν ἀπειρῶν εἰς δικαστήρια καὶ εἰς ὑπάλ. Ο.Η.Ε., 5 Βέλγοι, 1 Ἰταλὸς, 8 Ἀγγλοί, 4 Ὁλλανδοί, 1 Αὐστριακὸς, 1 Ἰσπανὸς, 1 Ἐλβετὸς, 1 Δανὸς, 5 Γάλλοι καὶ ὑπερ) εκατὸν Γερμανοὶ φοιτηταὶ μετὰ τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Γερμανοῦ Προξένου ἐν Θεσσαλονίκῃ.

ΑΝΩ : Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρας.

ΚΑΤΩ : Τοιχογραφία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου παριστώσα τὸν αὐτοκράτορα Θεοδοσίον τὸν μέγαν ἰδρυτὴν τῆς Μονῆς, μετὰ τῶν υἱῶν του Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου καὶ τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην Κατακουζηνὸν (14ου αἰῶνος), ὅστις ἐχάρισε πολυτίμους θησαυροὺς εἰς τὸ Βατοπέδιον, ἔνθα καὶ διῆλθε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ὡς μοναχός.

